

Kurkijokelainen

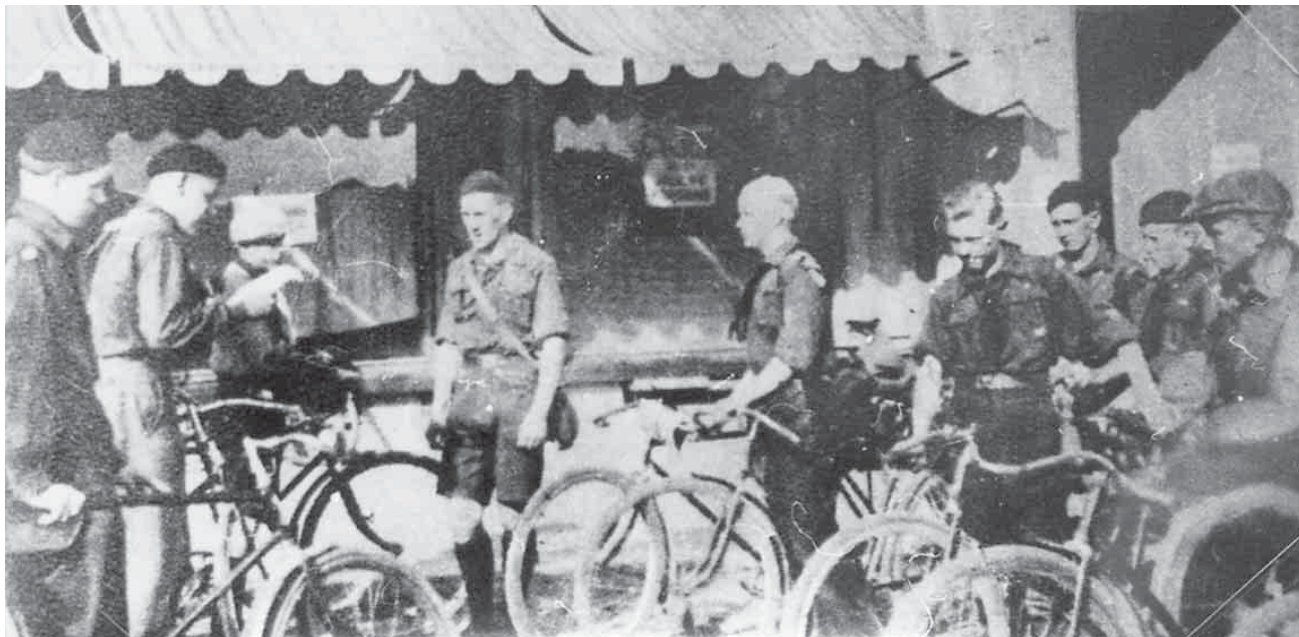
Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

×

Nro 4 • Perjantaina 19. helmikuuta 2010

61. VUOSIKERTA

Irtonumero 2 € (sis. alv 22 %)

Elisenvaaran Korven Pojat(oik) pyöräretkellä Sortavalassa. Kuva: Pekka Kiiski, Kurkijokimuseon arkisto

**Tässä
lehdessä
mm.**

Mahtava perintös. 4
Pakkoluovutetun Karjalan kirkot on
rakennettu uudelleens. 7
Valokuvia ja kuvauksia
Kurkijoen Alhosta ja alholaisista ... s. 10
Kurkijokelaisen Lukijamatka 3.-6.6. s. 12

**Toimitus on avoinna tiistaisin
ja perjantaisin klo 9-14.**

**Seuraavat lehdet ilmestyvät
5.3., 19.3., 9.4., 23.4.**

Partiomuseo kerää luovutettujen alueiden partiohistoriaa

Partiomuseon oven Turussa avaa reippaasti hymyilevä Yrjö "Yrjänä" Nenonen, Suomen Partiomuseoyhdistyksen puheenjohtaja. Oven takaa avautuu suomalainen partiohistoria: Anni Collanin partiopuku - hän perusti Hesparton, Suomen toiseksi vanhimman lippukunnan vuonna 1917, vanhaa retkeilyesineistöä, lippuja, suksia, partiomukeja, historiallisia asiakirjoja. Kaikki on asianmukaisessa järjestyksessä.

Varastotilasta löytyy eri vuosien partiopukuja valkoisten huppujen alta, lukemattomia lippuja ja mappirivistöjä toinen toisensa perään.

- Täältä löytyy tietoa ja valokuvia myös luovutetun alueen partiotoiminnasta, Yrjänä kertoo ja jatkaa, että luovutetulla alueella toimi kaikkiaan 133 lippukuntaa. Tapahtumien ja leirien lukumäärän perusteella se oli Suomen vilkkainta toiminta-aluetta.

Käkisalmen Metsäpoikien huivi. Elisenvaaran Korven Poikien huivi oli väritykseltään puna-musta, museon arkistosta ei löytynyt yhtään Kurkijoen tai Hiitolan lippukuntien huivia.

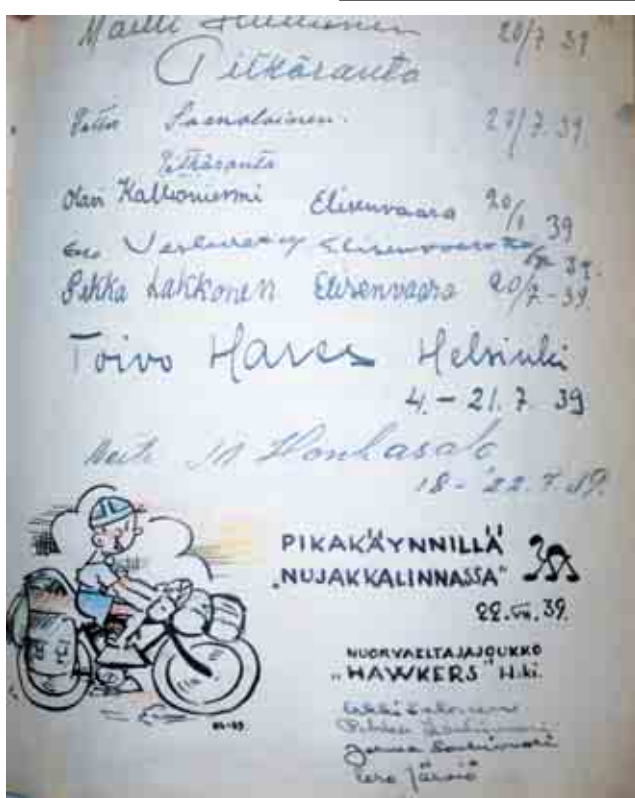
- Viipurin partiolaisilla oli aktiiviset yhteydet ulkomaille, Yrjö kertoo ja toteaa, että entiset Viipurin Tyttö-

partiolaiset ovat perustaneet killan, joka toimii vieläkin, vaikka killan keski-ikä onkin jo varsin korkea.

Jatkuu sivulla 6

Partiomuseon arkistomapeissa on vielä paljon tutkimattomia asiakirjoja, mutta Nujakkalinnan mapit Yrjö Nenonen tuntee tarkasti.

Nujakkalinnan päiväkirjasta löytyy monia kurkijokelaisille ja hiitolaisille tuttuja nimiä. 20.7.1939 siellä kävivät Elisenvaara Olavi Kallioniemi, Eero Vesterberg ja Pekka Lakkonen.

Olitko partiolainen?

Oletko ollut partiolainen Kurkijoella tai Hiitolassa?

Jos olet,
- missä lippukunnassa?
- mitä teit partiossa?
- mitä teit partiolaisena sotien aikana?
- millaisena ja missä lippukuntasi toiminta jatkui sodan jälkeen?

Löytyykö kotiarkistostasi partiotoimintaan liittyvää materiaalia tai vaikkapa partiokuvi?

Olisi mielenkiintoista kuulla kokemuksiasi, kirjoita ja kerro tai postita materiaalia toimitukseen.

Mallinukke on puettu tyttöjen partiotoiminnan uranuurtajan Anni Collanin partiopukuun, Yrjö Nenosen on kaulassaan KoGi-huivi siihen kuuluvine "nappuloineen", joka kertoo, että hän on suorittanut partiolaisten korkeimman johtajakoulutuksen.

Kurkijokelaisen pääkirjoitus

Viime lehdessä Helena kirjoitti kauniisti talvesta. En voi olla jatkamatta aiheesta. Niin harvinaista on tällainen vanhan ajan talvi näinä ilmastomuutoksen aikoina.

Pikkupoikana talvet olivat aina kunnollisia. Kaikki vapaa-aika käytettiin hiihtämiseen ja lumileikkeihin. Kouluun hiihdettiin kolmen-neljän kilometrin matka useita kuukausia. Tienvarten isot ojat olivat aina tuulen tuivertamina tasaisen lumen peitossa. Sinne oli mukava hypätä! Ja sitten kaivaa kengistä, hihansuista ja kauluksesta lunta. Mutta hauskaa oli.

Vanhemmiltani sain kuulla Karjalan ja Kurkijoen talvista. Heidän kertomuksistaan sain sen kuvan, että siellä oli aina kunnan talvi. Kurkijokiin on tähän Lounais-Suomeen - kirjoitan juttua kotona Raisiossa - verrattuna huomattavasti enemmän mannerilmastoa, jossa vuodenaajat ovat hyvin selkeitä – talvi on talvea ja kesä kesää.

Ilmastomuutoksen pyörteissä tällainen kunnan talvi on saanut monet miettimään asioita niin että eihän se ilmastomuutos taida mitään todellisuutta olla. Säätiöteijät sanovat että tällainen yksi talvi ei asiaa ratkaise - kuuluu normaaliin tilastolliseen vaihteluun ja että ilmaston lämpeneminen jatkuu vääjäämättömästi pitkän ajan keskiarvoja seurattaessa.

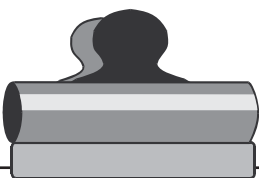
Pitkään jatkuvan pakkasen ja kunnan lumikerroksen tuonut talvi on hyvä kasvintuotannon kannalta. Meidän maatamme pidetään puhtaiden elintarvikkeiden tuottajana. Osaltaan tämä ajatus on perustunut siihen, että meidän kovat talvemme ovat tappaneet monet kasveja vaivaavat taudit ja tuholaiset. Totta tai ei mutta toivotavasti nyt koettava jo lähes kaksi kuukautta jatkunut pakkastalvi hidastaa tautien ja tuholaiden etenemistä.

Ainakin tämä kunnan talvi on ollut hyvä asia metsätaloudelle. Tänä talvena on ollut mahdollista hakata suunnitellut leimikot ja myös edellisiltä kausilta jemmaan jääneet korjuun kannalta ongelmaolosuhteissa olevat leimikot.

Talven jälkeen tulee kevät. Maaliskuun lopulla on Kurkijoki-Säätiön Valtuuskunnan kokous. Siellä jälleen linjataan Säätiömme tulevaa toimintaa. Lehden juhluvuosi ja juhlat ovat takana. Nyt on mietittävä keinoja lehden tulevaisuuden turvaamiseen. Ainakin lukijat ja lehden ystävät ovat olleet aktiivisia ja juttuja on riittänyt. Jatketaan samaan malliin.

Lauri Laukkanen

Lauri Laukkanen on Kurkijokelaisen toimitusneuvoston puheenjohtaja ja Kurkijoki-Säätiön hallituksen varapuheenjohtaja.

NIMIPÄIVÄT

Helmikuu

19 Pe Eija
20 La Heli, Heljä, Helinä, Hely
21 Su Keijo
22 Ma Tuulikki, Tuuli, Hilda, Tuulia
23 Ti Aslak
24 Ke Matti, Matias
25 To Tuija, Tuire
26 Pe Nestori
27 La Torsti
28 Su Kalevalan päivä, suomalaisen kulttuurin päivä

Maaliskuu

1 Ma Alpo, Alvi, Alpi
2 Ti Virve, Virva, Fanni
3 Ke Kauko
4 To Ari, Arsi, Atro

Muistettavaa

TALVISOTAA KÄSITTELEVÄ ILTAPÄIVÄTILAISUUS 20.helmikuuta klo14.00 Karjala- talossa, yläsalissa. Alustajina prof. Martti Häikiö: Mitä talvisota merkitsi meille. Toisena esitelmänä prof. Tapio Nikkari: Eilsenvaara talvisodassa. Vapaan sanan aikana valmisteltuja puheenvuoroja. Järjestäjänä Kurkijoki-Seura ry ja Vpl Pyhäjärvi-seura ry

Kurkijoen my:n martat, muistakaa Tuulensuun tapahtuma 21.2.2010 klo 13.00

KARJALASTA KAJAHTAA, runoja ja tarinoita karjalaisen perheen elämästä. Lauantaina 6.3.2010 klo 15.00 (talvisodan 97. päivänä) Karjalatalolla Helsingissä. Esitys Eeva Härö, musiikki Kaija Eerola, ohjaus Eilakaija Sipponen. Runomatineaan vapaa pääsy, klo 14.00 maksullinen kahvitarjoilu.

Hiitolan Pitäjäseura järjestää nuorten- ja lasten talvitapahtuman **"Ovat juureni Karjalassa"** su.7.3. klo 13-16 Salomonkallio, Kivialho, Nakkila. Kokoontaan tapahtuman avaukseen kahvion eteen. Isät, äidit, mummot, ukot tuokaa jälkipolvenne tapahtumaan jossa tarjolla laskettelurinteet, pulkkamäki, moottorikelkka-ajelua, makkaranpaistoa, kahvia, mehua ja mukavaa yhdessäoloa. Lisätietoja Raija 040 5387401

Ennakoilmoitus: **Kurkijoki-Seuran vuosikokous** pidetään 13.3, klo 14.00 Karjalatalolla Värttiläsalissa, Käpylänselä 1, Helsinki. Vuosikokousilmoitus seuraavassa lehdessä.

Lisätieto

Kurkijokelainen 3/2010 sivulla 6 olevaan vanhaan kuvaan piiskanluovutuksesta. Leila Koho Raumalta soitti, että kuvassa vas. Antti Koho

luovuttaa piiskaa, keskellä Kurkijokelaisen entinen päätoimittaja Uno Varjus seuraa tilannetta. Leila Koho kertoi, että Antti Koho oli tunnettu piiskantekijä ja kuuluisa hienoista piiskoistaan.

Kurkijoki-Säätiö

Tapahtumia 2010

Valtuuskunnan kokous Loimaalla 27.3.

Kurkijokelainen lukijamatka 3.-6.6.
- tarkempia tietoja takasivulla

Karjalaiset Laulujuhlat Helsingissä 18.-20.6.

- Kurkijokelaisuus ja Kurkijokelainen esillä eri tavoin

Okra-messut Oripäässä 8.-11.7.

- säätiöllä messuilla oma osasto

Pitäjäjuhlat Loimaalla 7.-8.8.

Tapaamisiin!

Pekka Kyytisen POSTIKORTIT

Talvikuvia: • Pieni hiihtäjä • Joulupuu • Rekiajelu
Kesäkuvat: • Kevätkirkko • Kesänuotalla • Aitan ovela
• Rantavaja Laatokalla • Elopellolla

Hinta 1 €/kpl
+ postituskulut
Tilaa toimituksesta

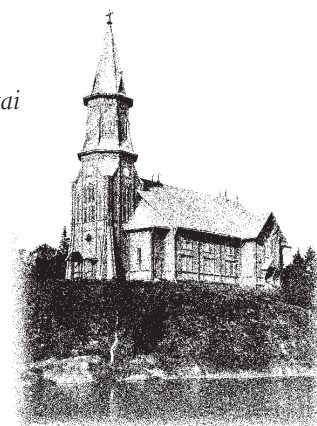
Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU
Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Hartaus sunnuntaille
21.2.2010
1. paastonajan sunnuntai

Jeesus, kiusausten voittaja

Herra, minun elämäni Valtias! Estä minusta laiskuuden, velttouden, vallanhimon ja turhanpuhumisen henki!

Anna minulle, Sinun palvelijallesi, sielun puhtauden, nöyryyden, kärsivällisyyden ja rakkauden henki!

Oi Kuningas ja Herra! Anna minun nähdä rikokseni ja anna, etten veljeäni tuomitsisi, sillä siunattu olet Sinä iankaikikesi! Amen.

Näin rukoilee 300-luvulla elänyt Syyrian kirkon, ja myöhemmin koko kirkon suurin opettaja, Pyhä Efraim Syyrialainen. Nyt on tämän yksinkertaisen rukouksen aika, paaston aika. Viikon evankeliumiteksti muistuttaa meitä Jeesuksen 40 päivän ja yön mittaisesta paastosta erämaassa ja kertoo erityisesti siitä, kuinka Jeesus oli Saatanan kiusattavana.

Paholaisen hyökkäykset kohdistuivat ensin ihmisen tavalla nälkää tunteneen Jeesuksen fyysisiin tarpeisiin, sitten hengelliseen puoleen ja lopulta hänen tehtävänsä ja kutsumuksensa. Kiusaaja saattoi koetella näin vain Jumalan Poikaa. Ainoana täydellisenä ihmisenä Jeesus voitti kaikki kiusaukset ja lähetti Saatanan matkoihinsa. Vaikka eivät Jeesuksen kiusaukset siihen loppuneet, häntä koeteltiin vielä ristilläkin: "Pelasta nyt itsesi, jos kerran olet Jumalan Poika. Tule alas ristiltä!"

Miksi luen Matteuksen evankeliumin kuvausta Jeesuksesta Kiusaajan koeteltavana kuin näytelmää? Siksikö, koska olen itse niin kaukana täydellisestä ihmisestä ja kristitystä? Vai onko itse Paholainen muuttunut minulle tuntemattomaksi tai harmittomaksi tyyppiksi? Pidäkö naivisti vain omia mielihalujani sen kiusauksina?

Kuka on minun elämäni Valtias?

Herra Jeesus Kristus, Jumalan Poika, armahda minua syntistä.

Satu Väättäinen

Satu Väättäinen on seurakuntapastori
Sotkamon seurakunnassa.

Kokouksia

Hiitolan Pitäjäseura ry:n sääntömääräinen

KEVÄTKOKOUS

ti.16.3.2010 klo18 Tuomarink. 2 Pori. Käsitellään sääntöjen 9§ määräämät asiat. Ilta jatkuu tarinailtana.
Tervetuloa! Hallitus

Loimaan Seudun Karjalaseura ry

KEVÄTKOKOUS

pidetään maanantaina 15.3.2010 klo 18.00 Loimaan Seudun Osuuspankin kokoustiloissa Väinämöisenkatu 8, Loimaa
Esillä sääntöjen määräämät asiat.

Tervetuloa

Hallitus

Onks tietoo KYSYMYKSET?

- Montako verenluovuttajaa tarvitaan joka arkipäivä, jotta verivalmisteita riittää suomalaisissa sairaaloissa?
- Ketkä kaksi Suomen presidenttiä ovat nousseet virkaansa tasan yhtä nuikalla vaalivoitolla?
- Mikä on kolmesta murhasta elinkautiseen tuomitun Juha Valjakalan nykyinen nimi?
- Mikä on matkustajamäärillä mitattuna Suomen toiseksi vilkkain lentokenttä?
- Mihin virkaan Stalin opiskeli alunperin?
- Mikä on tuulen nopeus hirmumyrskyssä?
- Mitä on potaska?
- Minkä kuuluisan aseenn Aimo Lahti suunnitteli?
- Mille vuodelle ajoittui Urho Kekkosen ns. yöpakkaskriisi?
- Mikä on aseenkantoluvan saannin alaikäraja Suomessa?

Kustantaja ja julkaisija: KURKIJOKI-SÄÄTIÖ
www.kurkijoki.fi

Toimitusneuvosto: Lauri Laukkanen (pj.), Raija Laaksonen, Tapio Nikkari, Jaakko Taitonen ja Leena Virtanen

Toimitussihteeri: Helena Sulavuori
ja toimittajina kaikki Kurkijokelaisen ystävät

Toimitus: Koulukuja 7, 32200 Loimaa
Avoinn: Tiistaisin ja perjantaisin klo 9–14
p. (02) 762 2551, 050-521 3336, toimitus@kurkijokelainen.inet.fi
Lakon tai muun ylivoimaisen esteen takia ilmestymättä jääneistä numeroista ei suoriteta korvausta. Toimitus pidättää oikeuden muokata ja lyhentää lähetettyjä aineistoja. Lehden vastuu ilmoituksen poisjäämisestä tai julkaisemisesta sattuneesta virheestä rajoittuu enimmäkseen ilmoituksesta maksetun hinnan palauttamiseen.

ILMOITUSHINNAT:

4-väri 70 senttiä/mm + alv 22 %
Mustavalk. 50 senttiä/mm + alv 22 %

Säännöllisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoitukset sopimuksen mukaan. Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa. Ilmoitusaineistojen jättöaika: keskiviikko klo 12 mennessä.

Lehti ilmestyy pääasiassa joka toinen perjantai. Painosmäärä 2000 kpl.

TILAUSHINNAT:

vuosi..... 39 euroa
6 kk..... 23 euroa
Pohjoismaat 44 euroa
Muualle 52 euroa

Tilinumero: LSOP 523900-4897
Y-tunnus 0204020-9
Sivunvalmistus:
Etusivupaja, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki

ISSN 0782-5668

19.2. Ps. 79:9 Auta meitä, Jumala, pelastajamme, nimesi ja kunniasi tähden! Pelasta meidät ja anna syntimme anteeksi oman nimesi tähden!

20.2. Matt. 6:16-18 Jeesus sanoo: "Kun paastoatte, älkää olko synkän näköisiä niin kuin tekopyhät. He muuttavat muotonsa surkeaksi, jotta kaikki varmasti huomaisivat heidän paastoavan. Totisesti: he ovat jo palkkansa saaneet. Kun sinä paastoat, voitele hiuksesi ja pese kasvosi. Silloin sinun paastoasi eivät näe ihmiset, vaan Isäsi, joka on salassa. Isäsi, joka näkee myös sen, mikä on salassa, palkitsee sinut."

21.2. 1. paastonajan sunnuntai Matt. 4:1-4 Sitten Henki vei Jeesuksen autiomaahan Paholaisen kiusattavaksi. Kun Jeesus oli paastonnut neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä, hänen vihdoin tuli nälkä. Silloin kiusaaja tuli hänen luokseen ja sanoi hänelle: "Jos kerran olet Jumalan Poika, niin käske näiden kivien muuttua leiviksi." Mutta Jeesus vastasi: "On kirjoitettu: 'Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta.'" "22.2. Ps. 91:15 Kun hän huutaa minua, minä vastaan. Minä olen hänen tukenaan ahdingossa, pelastan hänet ja nostan taas kunniaan.

23.2. 1 Moos. 3:1-6 Käärme oli kavalin kaikista eläimistä, jotka Herra Jumala oli luonut. Se sanoi naiselle: "Onko Jumala todella sanonut: 'Te ette saa syödä mistään puutarhan puusta?'" Nainen vastasi käärmeelle: "Kyllä me saamme syödä puutarhan puiden hedelmiä. Vain siitä puusta, joka on keskellä paratiisia, Jumala on sanonut: 'Älkää syökö sen hedelmiä, älkää edes koskeko niihin, ettette kuolisi.'" Silloin käärme sanoi naiselle: "Ei, ette te kuole. Mutta Jumala tietää, että niin pian kuin te syötte siitä, teidän silmänne avautuvat ja teistä tulee Jumalan kaltaisia, niin että tiedätte kaiken, sekä hyvän että pahan." Nainen näki nyt, että puun hedelmät olivat hyviä syödä ja että se oli kaunis katsella ja houkutteleva, koska se antoi ymmärrystä. Hän otti siitä hedelmän ja söi ja antoi myös miehelleen, joka oli hänen kanssaan, ja mieskin söi.

24.2. Hepr. 4:14-16 Koska meillä on suuri ylipappi, joka on kulkenut läpi taivaiden, Jeesus, Jumalan Poika, pysykäämme tässä tunnustuksessa. Meidän ylipappimmehan jos ku-

kaan kykenee ymmärtämään vajavuuksiamme, sillä häntä on koeteltu kaikessa samalla tavoin kuin meitäkin koetellaan; hän vain ei langennut syntyin. Astukaamme sen tähden rohkeasti armon valtaistuimen eteen, jotta saisimme armoa ja laupeutta, löytäisimme avun silloin kun sitä tarvitsemme.

25.2. 5 Moos. 8:3 Ihminen ei elä ainoastaan leivästä, vaan kaikesta mitä Herra sanoo.

26.2. Ps. 91:11-12 Herra antaa enkeleilleen käskyn varjella sinua, missä ikänä kuljet, ja he kantavat sinua käsillessään, ettet loukkaa jalkaasi kiveen.

27.2. Matt. 4:8-11 Vielä Paholainen vei Jeesuksen hyvin korkealle vuorelle, näytti hänelle maailman kaikki valtakunnat ja niiden loiston ja sanoi: "Käiken tämän minä annan sinulle, jos polvistut eteeni ja kumarrat minua." Silloin Jeesus sanoi hänelle: "Mene pois, Saatana! On kirjoitettu: 'Herraa, Jumalaasi, sinun tulee kunnioittaa ja ainoastaan häntä palvella.'" Silloin Paholainen jätti Jeesuksen rauhaan, ja hänen luokseen tuli enkeleitä, jotka palvelivat häntä.

28.2. 2. paastonajan sunnuntai Matt. 15:21-28 Jeesus meni Tyroksen ja Sidonin seudulle. Siellä muuan kanaanilainen nainen, sen seudun asukas, tuli ja huusi: "Herra, Daavidin Poika, armahda minua! Paha henki vaivaa kauheasti tytärtäni." Mutta hän ei vastannut naiselle mitään. Opetuslapset tulivat Jeesuksen luo ja pyysivät: "Tee hänelle jotakin. Hän kulkee perässämme ja huutaa." Mutta Jeesus vastasi: "Ei minua ole lähetetty muita kuin Israelin kansan kadonneita lampaita varten." Silti nainen tuli lähemmäs, heittäytyi maahan Jeesuksen eteen ja sanoi: "Herra, auta minua!" Mutta Jeesus sanoi hänelle: "Ei ole oikein ottaa lapsilta leipä ja heittää se koiranpenikoille." "Ei olekaan, Herra", vastasi nainen, "mutta saavathan koiratkin syödä isäntänsä pöydältä putoilevia palasia." Silloin Jeesus sanoi hänelle: "Suuri on sinun uskosi, nainen! Tapahtukoon niin kuin tahdot." Siitä hetkestä tytär oli terve.

1.3. Ps. 25:6 Herra, sinä olet laupias, muista minua, osoita ikiaikaista hyvyttäsi.

2.3. Ps. 25:2 Jumalani, sinun apuusi minä luotan. Enhän luota turhaan, ethän anna vihollisilleni sitä riemua, että he voittavat minut!

3.3. 1 Tess. 4:3 Jumalan tahdot on, että te pyhitytte. Kaivatakaa siveettömyyttä!

4.3. Ps. 106:2 Kuka voi sanoiksi pukea Herran voimateot, kuka voi häntä kyllin ylistää?

14-vuotiaana isän apuna Nuorena uudisrakentajana

Tyttö on jo täyttänyt 14 vuotta. On jo olevinaan iso, mutta nyt on kesä ja samat leikit jatkuvat.

Syksy tulee, enää viimeinen vuosi tätä koulua. Entä sitten, saa nähdä.

- Kuulkaas koko perhe, nyt meillä vihdoin on oma maapaikka. Edellinen kun jäi sinne jonnekin.

Lähdetään ennen koulun alkua ja ennen pakkasia. Saavuttuaan siihen ilmaan, mitä! mitä! pelkkää peltoa vain, ei ainuttakaan tönöä. Tuossa naapurin puolella pieni peräniittyjen touko-

mökki. Sinne vain makuisijat.

Nyt lapiot heilumaan ja tuohon töyrälle kaivetaan korsunavetta, jotta saadaan lehmät lähelle. Syksyn myötä lehmät saivat lämpimät olotilat, mutta me - huh huh, kun oli vilu aamulla.

Ei kun töihin, töihin vaan. Miesväki metsään tukkipuita kaatamaan. - Sinä Liisa, ota tuo meidän hevonen, setä ottaa omansa. Parireet perään ja matka muutaman kilometrin päähän tukki-kuormaa kääntämään tulevalle talon paikalle. Siinä sitä ajeltiin ees taas.

Hyvän aika, pitäisi tästä päästä rippikouluunkin. Siinähan on hyvä tukkikuorman päällä lukea katekismusta. Se kun piti osata.

Onhan tuossa pellolla aimo tukkikasa. Isä rakentamaan sirkkeliä, että saadaan laudoiksi. Kevättalven kirkkaat päivät tulivat. Nyt on hyvä tehdä hevosille lumitie suorinta tietä santakuopille. Joen vesikin on niin paksussa jäässä, että uskaltaa santakuorman kanssa.

Kaikki on saatu raahattua tähän talon paikalle. -Ota sie Liisa noita lautoja sahauspöydältä pois. Me olemme

setäni kanssa tukkipäässä. Tahti oli aika tiivistä. Jopa niin, että kerran lauta tuli takaisin päin terää. - Mitä siinä munit, pauhasivat.

Illalla kouluun, viimeinen luokka kun oli iltakouluna.

Kevään tullen rakentamaan. Siinä sitten hanslankarina isälle. Tulipa naapuri katsomaan edistymistä. -Kahoha pysyy se vasara Liisankin kädessä ja osuu vielä naulaan. Senkin, senkin...

- Hankmoopas tuo sarka, niin mie kylvän sen illalla. Kävele siinä äkkeen vierellä, kun Raju-hevonen on tosiaan nimensä väärtti.

Siitä se elämä täällä uudella kulmakunnalla alkoi. Olihan se eräänlainen elämän kokemus 14-17-vuotiaalle.

Ilomäen Liisa

Näkökulmia

Siitä on 70 vuotta

Kuluvan talven kirkkaat tammikuiset pakkaspäivät ovat jälleen kirkastaneet muistikuvia seitsemän vuosikymmenen takaa. Tykinlaukausten kumu Taipaleenjoelta ja vihollisen pommituskonelaivueiden ylilennot kohti Hiitolaa ja Elisenvaaraa olivat lähes jokapäiväisiä kuulo- ja näköhavaintoja.

Antti Eklund kertoi kiinnostavassa kirjoituksessaan (Kurkijokelainen 22.1.2010) paitsi hevosista sodassa myös hänen kotitilansa Rummunsuon Kaunelan traktorista, joka yhden hevosen lisäksi oli mukana 6.12.1939, kun Soskuan kylän Raikkuun rannalle aikaisemmin syksyllä perustetun tykkipatterin toista kuusituumaista jäykkälavettikanuunaa rahdattiin Lapinlahden kyläteiden kautta kohti Elisenvaaraa ja Impilahden rintamaa.

Kuvailin tuota tapahtumaa Kurkijokelaisessa 3.3. 2000 mm. näin: "Muistini mukaan toinen traktori oli Rummunsuon Eklundista, merkiltään Oliver. Lapinlahden kylätien jyrkin rinne Kontiomäki Heikki Heinosen talon melkeinpi pihapiirissä oli kova paikka. Traktorin rautaisten takapyö-

rien mahtavat piikit iskivät kipinöitä rinteen kallioisesta kamarasta." Antti Eklundin kirjoituksesta selvisi, että se piikkipyöräinen oli Fordson. Se toinen, Oliver kuului maamiesopistolta armeijalle luovutettuun kalustoon.

Tulipahan näin eräs vähäinen yksityiskohta oikaistuksi vuosikymmenen takaa. Muistinhan tiedetään tekevän omia tepposiaan aikojen saatossa. Se mahdollisuus ei kuitenkaan saa pelottaa meitä itsekutakin muistelemasta sellaisiakin tapahtumia, joista ei ole kirjallista todistusaineistoa. Viime syksystä alkaen eri viestintävälineet ovat mielestäni kiitettävän runsaasti ja monipuolisesti paneutuneet seitsemän vuosikymmenen takaiseen talvisotaamme ja sitä edeltäneisiin tapahtumiin. Tietenkin on jo joku kansalainen älähtänyt, että ihan liikaakin. Mutta eipä todellakaan liikaa, ei varsinkaan meitä karjalaislähtöisiä ihmisiä ajatellen. Mehän kouriintuntuvimmin koimme hirmuisen historiallisen mullistuksen kansamme kohtaloissa. Niissä riittää jatkuvasti tutkimista ja analysointia, niin kuin on tapahtunutkin, tohtorin-

väitöskirjoja myöten.

Tämä perinnelehtemme Kurkijokelainen on kuuden vuosikymmenen monivaiheisen taipaleensa jälkeen edelleen eräs foorumi, jossa riveiltään harvenevat silminnäkijät voivat esittää vanhoja tai ennen julkaisemattomia muistelujaan tai dokumentteja. Myös persoonakohtaisia mielipiteitä olen aina kaivannut.

Viime vuonna, 2009, kerrattiin näkyvästi 200 vuoden takaista historiaamme suomalaisena kansakuntana. Tuoreempaa historiantekoa meillä on jatkuvasti ja valtavasti. Omana vähäisenä dokumenttinani olen säilytellyt päiväkirjaa, jossa seikkaperäisesti kuvailen evakkomatkaani, traumaattista kokemusta, vertauskuvasesta ilmaistuna todellista korpivaellusta kevättalvella 1940. Esittelin päiväkirjaani Kurkijokelaisessa 4.5.1990. Jätän se perinnöksi jälkipolville, olkoot tai eivät siitä kiinnostuneita.

Erkki Puputti

TALVISOTAA KÄSITTELEVÄ ILTA-PÄIVÄTILAISUUS

20.helmikuuta klo14.00 Karjala- talossa, yläsalissa.

Alustajina prof. Martti Häikiö: Mitä talvisota merkitsi meille. Toisena esitelmänä prof. Tapio Nikkari: Elisenvaara talvisodassa.

Vapaan sanan aikana valmisteltuja puheenvuoroja.

Järjestäjinä Kurkijoki-Seura ry ja Vpl Pyhäjärvi-seura ry

sa. Ohjelma alkaa klo 13 taidenäyttelyn avajaisilla ja käynnistyy eri kohteissa klo 13.30. Tiede- ja kulttuurikeskuksessa ohjelma päättyy klo 17 alkavaan Kalevalan Kansanteatterin esitykseen 'Amerikan morsian'. Myöhemmin illalla on vielä Santtu Karhun ja Talvisovat -yhtyeen konsertti monitoimitalo Nosturissa. (Talvisovat = suom. talvivaatteet).

Perhe uutisia

Kanta-Loimaan seurakuntatalolla 6.2. pidetyssä kastejuhlassa Tuomas Kettusen ja Heidi Mäkisen esikoinen sai nimen Oskari Frans Emil. Kasteen suoritti pastori Ritva Szarek. Kummeina Taina ja Jari Suvila.

KALEVALA-PRUASNIEKKA

Karjalan Sivistysseura ry, Karjalan Kielen Seura ry ja Venäjän tiede- ja kulttuurikeskus järjestävät monipuolisen kokoperheen Kalevala-tapahtuman. Se on ensimmäinen Suomen ja Venäjän karjalaisten yhteinen Kalevala-juhla. Pruasniekassa ei katsota vain menneisyyteen, vaan pyritään esittelemään juhlavierailla miten

Kalevala, karjalan kulttuuri ja kieli elävät ja vaikuttavat nimenomaan nykyajassa ja tulevaisuudessa.

Tapahtuma järjestetään 28.2. Venäjän tiede- ja kulttuurikeskuksen tiloissa, os. Nordenskiöldinkatu 1, 00250 Helsinki, puhelin (09) 436 00 40. Juhlavieraat voivat valita mieleisensä osatapahtumat tai kiertää kaikissa kohteis-

Isän jäämistössä satoja runoja, novelleja ja kirjoitelmia

Mahtava perintö

Arvoisat Kurkijokelaisen lukijat. Olen monta kertaa päättänyt kirjoittaa ajatuk-
sistani Kurkijokelaiseen, mutta aina se on milloin minkäkin verukkeen takia jäänyt. Nyt en sitä enää voi olla tekemättä, sillä veljeni Teuvo Vepsä ja minä Sinikka Anneli Vepsä saimme yllättäen joulukuussa 2009 rahalla mittaamattoman perinnön. Tätä perintöä jaamme myös 1995 kuolleen vanhimman veljeni Erkin

lapsille sekä omille lapsillemme. Isäni Arvo Vepsä syntyi 9.7.1920 Hiitolassa Tiuralan kylässä. Hänen isänsä Vasili Alekseini-poi-
ka Vepsä (1873-1941) oli kotoisin Kurkijoelta Saavanmäeltä ja ”Vassi” meni naimisiin Katariina ”Kati” Klimoffin kanssa (1880-1957) ja samalla muutti kotivävyksi Hiitolan Tiuralaan, jossa Arvo ja hänen kuusi muuta sisarustaan syntyivät. Pалаan Vassiin

ja Katiin varmaan myöhemmissä Kurkijokelaisen kirjoituksissani liittyen perintöömme.

Tekstejä Kurkijoelta, Hiitolasta ja sotakokemuksista

Edessäni on 414 kappaletta isäni kirjoittamia runoja. Veljelläni on useampi sata liuskaa suorasanaista tekstiä. Erilaisia lyhyitä novelleja, kirjoitelmia elämästä, ihmisistä ja muistoista Hiitolasta ja Kurkijoelta ja yleensä isäni elämästä. Koko Joulun ajan olen hiljentyneenä lukenut runoja hitaasti ja hartaasti. Nenäliinoja on kulunut. Muu perhe on hiukan hämillään seurannut äidin kyynelehtimistä, mikä on ollut normaalia runsaampaa. Omaan karjalaisen luonteenlaadun. Itku on aina herkässä ja miksei naurukin. Äitimme Annikki Vepsä os. Känkänen (1924-1966) oli kotoisin Muolaasta Kyyrölän kylästä. Isäni toinen vaimo Sirkka Vepsä muutti ennen joulua ja häneltä saimme nämä kallisarvoiset tekstit muuton yhteydessä.

Marraskuussa -09 tuli kuluneeksi 70vuotta talvisodan syttymisestä. Isäni osallistui vapaaehtoisena talvisotaan ja suoritti välirauhan aikana varsinaisen asepalveluksensa Savonlinnassa. Jatkosota mukaan lukien hän puolusti

Siellä jossakin tuntematon aseveli ja isäni Arvo Vepsä.

maatamme yhteensä lähes viisi vuotta. Hän taisteli JR 7:ssä, jonka päällikkönä oli Kemppi ja myöhemmin tämän rykmentin komentajaksi tuli Adolf Ehrnrooth. Rykmenttiä kutsuttiin myös Tyrjän rykmentiksi. Isäni puhui harvoin sotakokemuksistaan. Lähtemättömät jäljet ne kuitenkin häneen jäivät. Isäni nuorin veli Aulis Vepsä kaatui 21-vuotiaana

14.6.1944 Kuuterselässä Koulumäellä. Aulisen ruumis jäi kentälle. Aulis taisteli JR 48:ssa, jossa taisteli myös veljessarjan vanhin veli Anton Vepsä. Hänet kotiutettiin vanhimpaan ikäluokkaan kuuluvana aikaisemmin. Laila Hietamiehen nykyisin Hirvisaaren romaanien rakkuuna Tauno Tukeva muistuttaa kovasti Anton-setääni. Hevoset olivat hänelle kaikki

kaikessa. Anton kuoli 1985 78-vuotiaana.

Haluan julkaista kaksi, koskettavaa runoa. Toivon niiden löytävän **aseveli Juutilaisen** sekä **17.8.1941** Jaakkiman kortteella kaatuneen Hiitolanpojan **Väinö Männyn omaiset**, mikäli mahdollista.

Isäni arvosti runon aseveljiä suuresti. En tiedä tarkkaa ajankohtaa runojen

Pekonlahdella v.1923 Vasilin poika Arvo Vepsä

HILJAINEN VELI

Vähään tyytyvät perivät maan.
Sanonta katetta lisää saa.
Rautalammilla 1925 syntynyt sodassa
nuorinta ikäluokkaa.
Miehen tavalla taisteli viivytyksen.
Siiranmäessä ruutia haisteli ja koki tulen keskityksen.
Härkäjoki, Punnuksen kannas,
Salmenkaidan ranta.

Äyräpään sillanpäällä. Siellä taistelevan
hänet nään.
Oltiin aina rinta rinnan.
Häneltä sota vaati hinnan. Neljäs päivä
haavoittui.
Vuoksesta yli ui.

Helputuksensa kesti vain hetken.
Vaativat jatkumaan sotaretken.
Haavansa avoimet, päällä paikat.
Näytti minulle kun joimme saikat.

Puolestaan puhuin päällikölle.
Lähetti hänet lääkärille. Vaihtoi
haavoihin uudet kääreet.
Mukanaan tylyt käskyt, määreet.
Takaisin!

Tuli hiljainen veli.
Valittamatta päivänsä eli.
Menossa hänellä vartiovuoro.

Puhkesi ääneen tykkien kuoro. Vihollisen.

Pesäkkeensä peitti savu.
Juoksin. Myöhäiseksi totesin avun.
Miten on tilani? Veli kysyi.
Nielin jotain. Vaiti pysyin.

Mykkä oli pakko olla.
Ei kuolevalle valehdella.
Totuus ei silloin sanoja sietänyt.
Viimeisen toivon olisin riistänyt.

Veljen tuskainen katse anoi.
Miksi et vastaa, mitään sano.
Lantio auki esillä suolet.
En voinut sanoa. Veli kuolet.

Vuotivat verta ne vanhat haavat.
Äyräpäässä veljen saamat.
Kirjoita kotiin, veli kuiski.
Ositteinkin vielä muisti.

Lääkintämies ja kantaja.
Nostivat, kantoivat juuri kuolleen.
Itseni kanssa olin yksin.
Menin pensaan taakse ja itkin.

Vuosalmella kaatuneen, aseveli
Juutilaisen muistoksi

Arvo Vepsä

NELJÄKYMMENTÄ JA SEITSEMÄN

Oli niiden päivän luku.
Sinä, veli, taistelit ja elit.
Kärjessä kuljit aina isku portaan.
Partiossa vaelsit yöllä. Ei löydy vertaa sille
työlle.
Sana sankari- on muistoksesi vähän.

Et saa unhoittua. Siksi kerron tähän.
Kasvoit Kavonsalmella, helmassa salon.
Suuret metsät humisivat ympäri sen talon.
Luonnonrauhan koit. Vapauden kaipuun,
siitä joit.
Siellä kasvoit.

Sinä jääkäri ja sissi. Tekojesi tasalle pääsit
liian nopeasti kait.
Siksi ehkä elämältäs niin vähän aikaa
itsellesi sait.
Vuosi neljä yksi.
Ryskyi. Tykit jyski.
Tavattiin siellä Iijärventiellä. oli 5.7.

Kiivas oli marssin tahti.
Sama suunta Rautalahti.
Selkeästi muistan päivän vielä.
Sinä Kortteen kylän tiellä.
Kärjessä joukkos läpi veit.
Viime sankartyösi teit.

Tyyni ilta, elokuun.
Haisi ruuti, nousi tomu.
Tienoon täytti veren lemu.
Vastaisku vihollisen uraa.
Sen kurkkuun takertui.
Omassa veressään se ui.
Sitä tuki suora tykit.

Meille kuolemaa ne ryki.
Sinä niistä selvän teit.

Kortteen kylä oli vapaa 17.ilta elokuuta.
Tienoon peitti paksu kuolon niitos.
Sinulle, muistollesi, vielä kiitos.

Kuin painajaisen vielä nään.
Kulkemasi määränpäin.
Kuolleet, viholliset maassa makaa.
Nousee ruumiskasan takaa.
Ampuu.
Sinut. Päältä parhaan.

Oispa se suihku mennyt harhaan.
Ei tahtunut ois sotatyösi.
Enemmän aika saanut ois.
Tietää teoistasi. Sinun.
Armoton aika oli.
Otti liian varhain.

Ankarat on elon läksyt.
Ei kohdallasi päiväkäskyt.
Kerinneet kertomaan sakartyöstäs.
Siksi unhoituksen yöstä,
Sinut, Väinö esiin tuon.

Kesäyössä Kortteen kummut.
Soikaa siellä sankarimmut.
Toitottakaa voiton torvet,
kohti Kavosalmen kangasmaita.
Siellä synnit .
Sankarpoika.

17.8.1941 Jaakkiman kortteella kaatuneen
Hiitolanpojan Väinö Männyn muistolle
Arvo Vepsä

syntymiselle. Isäni kirjoitti suurimman osan runoista ja teksteistä vuoden 1980 jälkeen. 1980 hän sai laajalaisen sydäninfarktin ja joutui jäämään kirvesmiehen työstään sairauseläkkeelle. Tuolloin hänellä oli aikaa muistella ja miettiä kaikkea elettyä ja koettua. Kirjoittamisesta tuli hänelle rakas ajankulu ja harrastus.

Pari metriä vettä erotti minut isäni kotipaikasta

Olen arvostanut ja kunnioittanut isääni aina. Ainoa na tyttärenä ja kuopuksena olen aina ollut Isän tyttö. Tähän on vaikuttanut myös se, että menetin äitini kymmenvuotiaana. Saamiemme runojen myötä minusta tuntuu kuin isäni olisi tullut takaisin. Niiden kautta olen tutustunut hänen ystäviinsä, sisaruksiinsa ja vanhempiinsa, Vasiin ja Katiin. Heitä en valitettavasti koskaan ehtinyt tavata. Isäni kotiseutuun Hiitolaan ja Kurkijokeen olen tutustunut jo kahtena kesänä. 2008 olin Porin Hiitolan Pitäjäseura ry:n Raija Laaksosen vetämällä kotiseutumatkalla veljeni Teuvon ja hänen vaimonsa Kristinan kanssa ensimmäisen kerran. Viime kesänä olin Vepsä-sukuseuran mukana Aunuksen Karjalassa ja Petroskoissa. Kahden viikon kuluttua tästä matkasta olin taas Raijan mukana Hiitolassa ja Kurkijoella. Sydämeelliset kiitokset Kauko Veijalaiselle Mikkeliin! Hänen avustuksellaan löysin Tiuralan kylästä isäni syntymäpaikan. Parin metrin levyinen vesialue erotti minut isäni kodin hämmöttävästä navetan kivijalasta. Olin niin

Äitini Annikki Vepsän os. Känkänen ja isäni Arvo Vepsän hääkuva vuodelta 1946.

lähellä ja kuitenkin kaukana. Tästä matkasta ja sen tunnelmista kirjoitan joskus toiste. Olen menettänyt sydämeni Hiitolaan ja Kurkijoelle. Lisäksi olen jäänyt kahden matkatoimiston loukkuun. Vepsä-sukuseuran matkat sekä Hiitolan Pitäjäseura ry:n matkat ovat minulle yhtä tärkeitä.

Perheeni hiukan ihmettelee kun äiti reissaa yksin tai ystävättärien kera viikon kesälomastaan Karjalassa. Kunhan joskus saan houkuttua juuri kahdeksantoista-vuotta täyttäneet kaksostyt-

tömme Sadun ja Suvin sekä hämäläisen aviomieheni Jari Tynkkysen mukaan matkalle. Silloin he ymmärtävät miksi näin on käynyt. Vien heidät Linnavuorelle, Kilpolansaareen, Klimofinmäkeen, Raholan entisen koulun lähellä sijaitsevalle kalliolle tai Kauko Veijalaisen entiselle kotipaikalle. Henkeä salpaavan kauniita paikkoja kaikki. En osaa selittää sitä tunnetta. Minusta vain tuntuu, että olen tullut kotiin!

Sinikka Vepsä

Kuusi salskeaa nuorta miestä. Isälläni on komeat hanskat kädessä. Arvelen että kuva on otettu ennen talvisodan alkua. Toivottavasti joukosta löytyisi vielä jollekin tuttuja henkilöitä.

Liisa Ahokas:

Evakkomatalla Karjalaisten kokemuksia ensimmäiseltä evakkomatalta

Kirja kertoo karjalaisista evakoista, heidän ensimmäisestä evakkomatkastaan ja sen mukanaan tuomista tunteista, kokemuksista ja muistoista. FM Liisa Ahokkaan tutkimukseen perustavassa teoksessa tarkastellaan tätä matkaa laajana kokonaisuutena lähdön aavistelusta matkalla olon kautta aina kotiinpaluuseen saakka. Tutkimuksen aineistona on

käytetty 1950-luvun alussa kerättyä muistitietoa.

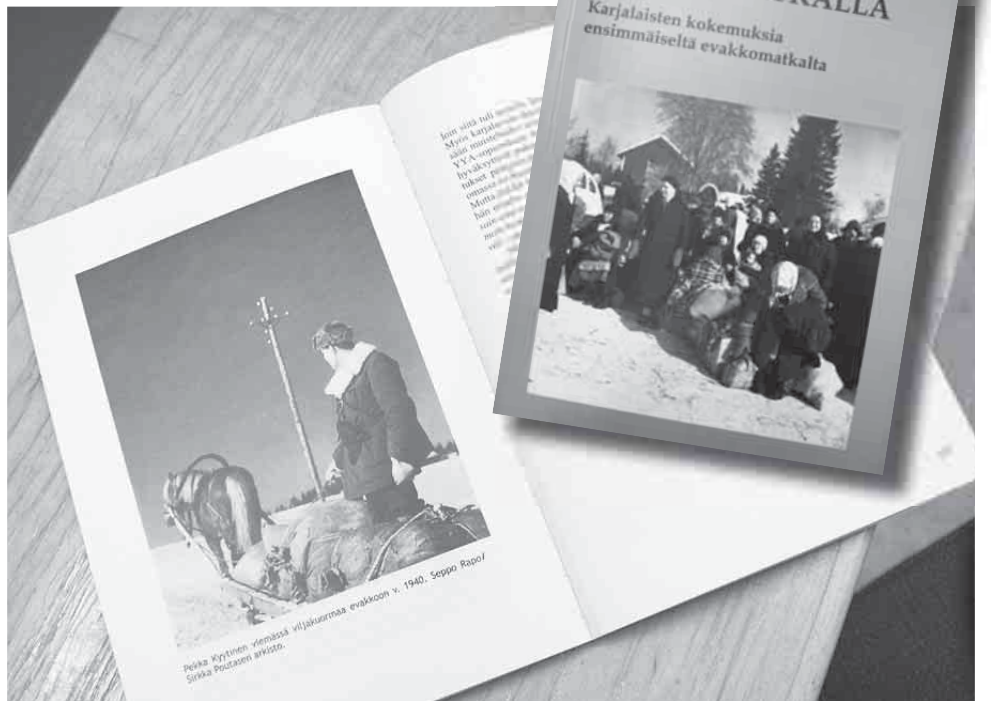
Kirjassa tulevat esiin tavalliset karjalaiset ja heidän kokemuksensa. Kirja pohjautuu tutkimukselliseen aineistoon höystettynä suorilla lainauksilla kerätystä materiaalista, mukana myös kurkijokelaisten, hiitolaisten ja muiden Laatokan-kar-

jalaisten kokemuksia.

Tutkija Liisa Ahokas, itsekin evakon jälkeläinen lopettaa kirjansa koskettavasti: ”Mutta ovatko karjalaiset päässeet kokemastaan ja kertomastaan yli? Jos ensimmäinen evakkomatka päättyi kotiinpaluuseen, päätyikö toinen ikinä. Ovatko karjalaiset edelleen matkalla?”

150-sivuisen kirjan on julkaissut Turun yliopisto, Suomen historia.

Kirjaa voi tilata 15 €:n hintaa numerosta 02-3335230 tai sähköpostitse pauren@utu.fi.

105 päivää

Sukupolvet kauniin Karjalan, näin muistella maatamme saamme, sen vaiheet vuos´ kymmenten takaa, yhdessä me jaamme. Esi-isämme mullassa Karjalan lepää, me olemme osa heistä. Kesän viimeisen, kauniin ja lämpimän, sen jotkut muistavat meistä.

Syyskauden ruskan ja kirkkauden, idän taivas tummaksi taikoi. Heimo Karjalan mietti mielessään, mitä kummaa naapuri aikoi. Sydän kylmänä syksyä synkkenevää, pelkäs Karjalan väkevä kansa. Onko meilläkin täällä pelättävää, liekö viritetty kaamea ansa.

Syystalvi kylmine viimoineen, toi tullessaan sodan, kaamean, julman. Kutsu kuului; rajoja puolustamaan, sota sekoitti Kannaksen kulman. Koko Karjala liekkien merenä loimus, kun idän taivaalta aamu valkes. Kotikonnut runnellut nähdä sai, Linnavuorensin seinämät halkes.

Kellarikuopan hämärässä, peloissansa, istui pieni lapsi. Vierellään myös suvun vanhus, vapiseva harmaahapsi. Pään painoi lapsosen, äidin lämmintä rintaa vasten, ei ollut joulutunnelma hänen, kuin onnellisten lasten.

Pienen kynttilän kirkas liekki, tumman varjonsa seinään loi. Mitä murheita, viestejä tullessaan, päivä huominen toi. Pieni pellavapäi viluissaan, vailla villasukkia, ei odottanut hän – sinä iltana joulupukkia.

Mistä lohdutuksen lapselleen äiti löytää, kun ei voi hän kattaa rakkailleen joulupöytää. Pienen piltin syleilynsä, paksun takin alle sulki, kun viholliskoneet jymisten, yli tienoon kulki.

Kädet ristissä rukous hiljainen, yhdessä huokaistaan: ”Anna Jumala joulurauhaa, päälle riittaisan maan”. Vain kynttilän liekki lepattaa, on joulu karjalaislapsen, siinä jouluevankeliumi, väsyneen harmaahapsen.

Tuhon jäljet ja kaameus sodan; kotikontu, rakas, raiskattu, ruma. Tien täydeltä kulki murheissaan, karjalaisten evakkosuma. Kotipirtin lämpöä kaipailtiin, kun vieraissa vilua nähtiin. Katseltiin iltaisin ikävissään, taivaalta tuikkiviin tähtiin.

Sataviisi päivää sodan taistot pauhas, sen piinan Suomi hyvin kesti. Luoja ja sydämen voimakas tahto, vihollisen täyden voiton esti. Talvi kylmä maalikuuksi vaihtui, välirauha vihdoinkin koitti. Ehdot rauhan, raskaat, vihollinen saneli, kun kerran voitti.

Haavat sieluun arpia repi, sydämalassa koti-ikävä raastoi. Koska palaamme jälleen Karjalaan, sitä monet kysyi ja haastoi. Lämpimästi puristettiin veljen kättä, katse kertoi murheen määrän, korjaisiko kukaan koskaan, Karjalalle tapahtuneen väärän.

Aila Niemi

Jatkoa sivulta 1

- Suuremmilta paikkakunnilta löytyy enemmän tietoa. Uskon, että materiaalia on vieläkin ullakoiden pölyttyneissä laatikoissa. Se olisi tärkeä saada turvalliseen ja arvoiseensa säilytyspaikkaan. Yrjänä harmittelee, että monet sellaiset laatikot on poltetu tai viety kaatopaikoille, kun perilliset eivät ole ymmärtäneet ”vanhojen papereiden” arvoa.

Yrjö Nenosen suurena kiinnostuksen kohteena on Nujakkalinna, jonka historiaa hän on kerännyt. Toiveena on saada julkaisu tai DVD valmiiksi museon 50-vuotisjuhlaan, jota vietetään 2012.

Nujakkalinna rakennettiin Uusujärvelle Suistamon kuntaan Laatokan pohjoispuolelle. Hirsilinna oli suomalaisten partiopolkien ensimmäinen partiopisto. Päärakennuksen rakennustyöt aloitettiin 1938 ja se vihittiin käyttöön 11.6.1939. Vain vajaan neljän kuukauden kuluttua Nujakkalinnasta jouduttiin luopumaan, kun se annettiin armeijan käyttöön. Vieraskirjan mukaan jatkosodan aikana Nujakkalinnassa oli taas jonkin verran partiolaisten toimintaa. Vieraskirjasta löytyy myös kurkijokelaisia ja hiitolaisia nimiä.

Neuvostoliittolaiset purkivat Nujakkalinnan todennäköisesti 1950-luvulla, mutta sen kivijalka on vielä olemassa. Yrjön haavee-

na on mennä paikan päälle tutkimaan. Nyt hänellä on satoja vanhoja valokuvia Nujakkalinnan historiasta ja uusia paikan nykyisestä, metsäisestä maisemasta.

Kurkijoella ja Hiitolassa toimineita lippukuntia

Kurkijoen ja Hiitolan alueella on toiminut ainakin 4 lippukuntaa:

Kurkijoen Marianvaaran Partioveikot, perustettu 1921 ja toiminut vain noin vuoden.

Korven Pojat (Elisenvaara), perustettu 1933(34), toimi vuoteen 1940

Vaaran Tytöt (Elisenvaara), perustettu 1934, toimi vuoteen 1940

Hiitolan Luonnon Ystävät, perustettu 1919 ja toimi vain pari vuotta

Partio-lehdessä 4 /1934 on pieni ilmoitus, jossa kerrotaan, että Elisenvaaran Korven Pojat on hyväksytty Suomen Partioopikaliiton jäseneksi.

Korven Pojat kunnostautuivat Partioopikien hiihdoissa 1938 (Partio 4/1938), he voittivat kokonaiskilpailun ja sarjoissaan menestyivät: (12-14 v.) 4. Osmo Turtiainen, 7. Pentti Mononen, (15-18 v.) 2. Lauri Pelkonen, 7. Pekka Turpeinen, (19-21 v.) 4. Pekka Kotaluoto, (yli 21 v.) 1. Osmo Manner, partiojohtaja.

Korven Pojat kunnostautuivat monissa muissakin

Suomen Partiomuseo kerää tietoa ja esineistöä luovutetun alueen partiotoiminnasta

Turussa sijaitseva Suomen Partiomuseo tallentaa ja säilyttää partiokulttuuriin liittyvää arkistoa ja esineistöä, vaalii partioperinnettä, harjoittaa tutkimus- ja julkaisutoimintaa sekä esittelee näyttelyiden keinoin partiohistoriaa.

Suomen partiomuseo pyrkii lisäämään erityisesti Karjalan alueella toimineiden partiolaisten ja partiolippukuntien arkiston tallennusta.

Mikäli Teillä on jotain partioon liittyvää materiaalia luovutettavaksi Suomen Partiomuseolle niin toivomme Teidän ottavan yhteyttä alla mainittuun henkilöön tai postittamalla aineiston suoraan museolle!

Luovutettujen kuntien osalta museo on erityisen kiinnostunut siirtymäajan materiaalista.

SUOMEN PARTIOMUSEO – FINLANDS SCOUTMUSEUM

Läntinen Pitkätie 13, 20100 Turku

sähköposti: partiomuseo@partio.fi

yhteyshenkilö: Yrjö Nenonen, 040-7494270

hiihto- ja partiotaitokilpailuissa.

Museon arkistoista löytyi vuosilta 1934-40 Vaaran Tyttöjen osin kysymysmerkein koristeltu nimilista. Lista on kirjattu seuraavat nimet: Brita Arppe, Ethel Ehnrooth, Mirjam Hirvonen, Irja Lehtikainen, Helvi

Niskanen, Aune Pirinen ja Marita Tormo.

Tyttölippukunnan johtajana toimi aluksi Mirjam Hirvonen ja vuodesta 1938 Brita Arppe, apulaisjohtajina Irja Lehtikainen ja vuodesta 1939 Helvi Niskanen.

HS

Melkeinpä hartain mielin tosin innostuksen pilke silmässä Yrjö Nenonen kaivaa esiin aarteensa, Nujakkalinnan vieraskirjan. Mutta ennen kirjan avaamista...

....hän vetää käsiinsä valkoiset puuvillalahansikkaat, ettei ihosta erittyvä rasva pilaisi ainutlaatuisia sivuja.

Nujakkalinna oli koko Suomen poikien partio-opisto, mikä näkyy vieraskirjan nimistöstäkin ja lyhyestä toiminta-ajastaan huolimatta siellä ehti vierailla myös ulkomaalaisia ryhmiä.

Yrjänä tutkiin Valtiovarainministeriölle toimitettua anomusta luovutetulle alueelle jääneiden lippukuntien omaisuuden korvaamisesta 1940. Käkisalmen Metsäpoljille korvattiin 12.171 mk.

Yrjö ”Yrjänä” Nenonen Mies museossa

”Olen museolla maanantaisin 9-13 ja keskiviikkoisin 9- sekä tiistaisin, torstaisin ja perjantaisin satunnaisin ajoin 9-20 välillä... joskus saattaa vierähtää 10 tuntia jaksokin”, Yrjänä kirjoittaa, kun kyselen sopivaa tapaamisajankohtaa. Eläkkeelle jääneellä miehellä aikaa on kuulemma runsaasti.

Museo on miehen sydäntä lähellä, monta asiaa on vielä kesken, monta arkistomappeja tutkimatta. Yrjö innostuu selittämään, että kun jonkin mapin aukaisee, siinä voi sitten mennäkin koko päivä.

Luovutetun alueen partiotoiminta kiinnostaa häntä erityisesti. Ovathan omatkin sukujuuret Karjalassa.

- Oma sukuhaarani on joskus aikojen alussa siirtynyt Savosta Kurkijoelle. Isoisäni isä Antti Juhana-poika (28.11.1848-1917) on syntynyt minua tasan 100 vuotta aiemmin Kurkijoen Lapinlahdella. Antti muutti äitinsä kanssa Inkerinmaan Kelttoon, jossa avioitui kurkijokelaissyntyisen Anna Pohjalaisen kanssa. Heille syntyi 5 lasta, joista isoisäni Juhana avioitui vuonna 1889 kelttolaisen Helena Toljanderin kanssa. Otto-isäni on syntynyt Pietarissa vuonna 1913 ja äitini juuret ovat Viipurissa, Yrjö muistelee sukunsa historiaa.

- Sukuani elää yhä Pietarin Keltossa ja ehdin tavan mukaan muutama vuosi sitten menehtyneen pikkupikkuserkkuni, joka vieraili myös täällä suukokouksissamme

Pakkoluovutetun Karjalan kirkot on rakennettu uudelleen

Kurkijoen ortodoksinen kirkko.

Kaikki meidän kauniit ja rakkaat kirkkomme ovat nyt jälleen nähtävissä pienoismalleina, jotka on taitaen työstänyt Unto Komonen. Hänen rakennusmateriaalinaan ovat olleet tulitikut, jotka ovat Erikeeperillä liimattuina ja tarkasti mittakaavaan leikattuina muodostaneet kirkkomme uudelleen ihailtaviksi. Työ on ollut vaativaa ja samalla paljon aikaa vievää, sillä tekijä on saanut valmiiksi keskimäärin kaksi kirkkoa vuodessa.

Tähän kirkkonäyttelyyn sai tutustua Karjalatalolla Helsingissä, kun liiton juhluvuosi avattiin 23.1.2010. Päivän aiheena oli hengellinen seminaari, jonka avasivat arkkipiispa Leo ja emerituspiispa Voitto Huotari. Päivän aikana käsiteltiin Karjalan kirkkoja ja hengellistä elämää. Aihetta käsiteltiin mielenkiintoisesti ja se käsitti eri uskontokuntien ja lahkosten vaihteita sekä kirkkomusiikkia ja hengellisiä lauluja.

Tämä oli hyvä lähtölaukaus liiton 70-vuotisjuhluvuodelle, totesivat monet mukanaolijat.

Kurkijoen kirkko.

Eino Vepsä Hiitolan kirkko.

Pitäjälehtiseminaari Helsingissä 6.2. Pitäjä- ja sukulehtien tekijät opiskelivat editointia

Reilut kymmenen lehtien tekijää, päätoimittajaa, toimittajaa ja taittajaa kokoontui Karjala-talolle miettimään, mitä on editointi ja miten sitä käytetään ja miten sitä voisi paremmin käyttää omassa lehdessä. Joukossa oli alan ammattilaisia ja työn kautta lehden tekotaidon oppineita. Yhteisesti todettiin, että työ on jatkuvaa oppimista ja opiskelemista.

Editointi on se prosessikokonaisuus, jossa idea muotoutuu valmiiksi lukijalle tulevaksi kokonaisuudeksi teksteineen, kuvineen ja taittoineen. Aiheen luennoitsija toimi toimituspäällikkö

Terhi Kouvo. Hän toimittaa Kansanvalistusseuran Sivistys.net verkkolehteä.

Terhi Kouvo herätteli miettimään, mikä on menneisyyden ja nykyisyyden suhde lehdessä. Millainen sen tulisi olla? Hän antoi myös monia käytännön vinkkejä sekä jokaiselle palautetta halunneelle lehden tekijälle henkilökohtaisen viisiminuuttisen kehityskeskustelun.

Kurkijokelaisemme palautteessa keskusteltiin mm. siitä voisiko lehden hengellisen osion liittää lähemmäksi kurkijokelaisuutta/karjalaisuutta. Kiitosta lehtemme

sai ajankohtaisista henkilöjutuista ja kehitettävää on historiallisten juttujen sitominen nykypäivään.

Karjalan Liiton toiminnanjohtaja Satu Hallenberg kertoi iltapäivällä Karjalan Liiton juhluvuodesta ja yhteistyöstä Pitäjälehtien kanssa juhlien tiedottamisessa. Hän yhdessä tiedottaja Mervi Piipposen kanssa selvitti Karjalan Liiton uutta viestintästrategiaa. He kehittivät Pitäjälehtiä ja säätiöitä perehtymään siihen tarkasti poimien vinkkejä omaan viestintään.

HS

Terhi Kouvo löysi Pitäjälehistämme monia hyviä ja myös kehittämisen arvoisia asioita.

Pitäjälehtien lisäksi sukuseurat ovat innostuneet tekemään omia julkaisujaan. Pitäjälehtiä ilmestyy vajaat 30, toiset vain kerran-pari vuodessa ja Kurkijokelainen tiheimmin joka toinen viikko.

Satu Hallenberg iloitsi Karjalan Liiton jäsenmäärän noususta viime vuonna. Nettolisäys oli n. 2000 henkilöä, yhteensä jäseniä on lähes 50 000. Suurin henkilöikäryhmä ovat 45-65-vuotiaat, noin 1/3 osa on siirtokarjalaisia.

Kirjoittajan esittely:

II Palkinnon voittaja

Nimi: **Irja Laukkanen**Syntymäkotikunta: **Kurkijoki**, syntynyt Äänekoskella 1941

Nykyinen asuinkunta: Parikkala

Mikä sinut innosti osallistumaan?

Poikani Antti Laukkanen, innokas sukututkija ja karjalaisuuden harrastaja, on jo aiemmin kehoitellut kirjoittamaan jälkipolvia varten. Kilpailu motivoi.

Löytyikö aihe helposti? Se oli jo muhinut mie-

lessä. Kun aikaa oli riittävästi, oli aikaa myös kypsyttellä ja karsia.

Millainen on sinun Kurkijokesi?

Esivanhempieni kotiseutu. Paikka, jossa vanhemmilta kuulemani kertomukset ja tarinat heräävät eloon. Se kiehtoo luonnonkauneudellaan. Syviä tunteita herättävä kaipauksen kohde.

Millaisista asioista haluaisit vielä kirjoittaa?

Jos pystyisin, voisin kirjoittaa Regina-mummoni elämästä.**Tuomariston kommentit:****KOTINI ON KARJALAI-SUUS** erottuu joukosta rytmitetyn, vaihtelevan, jopa yllättävän rakenteensa ja täydellisesti hallitun, rikkaan kielensä sekä aistivoimaisen ilmaissunsa ansiosta. Tarinasta välittyy persoonallista, vaikuttavaa kokemista. Se jää elämään mieleen.**Osa 1 julkaistu edellisessä lehdessä****Kirjoituskilpailu ”Uusilla asuinsijoilla”**

Tämän vuoden lehdissä tullaan julkaisemaan kaikki kirjoituskilpailuun osallistuneet kirjoitukset. Ne kertovat monipuolisesti asettautumisesta uusiin kotipaikkoihin ja oman paikan löytämisestä vieraassa ympäristössä kaukana koti-Karjalasta.

Sarjan aloittavat palkitut ja kunniamaininnan saaneet ja sen jälkeen muut hyvät kirjoitukset vapaamuotoisessa järjestyksessä.

Osa II**Kotini on karjalaisuus**
Kirjoituksia evakkoon joutuneen matkalta**Kieliongelmia**

On sydäntalven aamupäivä. Seppo on koulussa ja isä ulkona töillään. Äiti pesee astioita, ja minä leikin uuden kotimme tuvan lattialla. Olen onnellinen puuhevosesta, jonka talon entiset asukkaat lähtiessään jättivät minulle. Se on upea lelu pellavaharjoineen ja –hantineen sekä riittävän kookas, jotta voin ratsastaa sillä. Mikä parasta, siinä on pyörät, joten se kulkee oikeasti, ja nyt on tilaa tuvassa. Omassa tuvassa!

-Tuleha kahtomoa. Nyt siul tulloo vieraita, sanoo äiti.

Juoksen ikkunaan ja saman tien ulos asti. Pieni tyttö kiskoo vesikelkassa vielä pienempää lasta, joka myöhemmin osoittautuu hänen veljekseen. Lunta on paljon. Tuiskun jälkeen rekitie tuskin erottuu, ja pihaan johtava pieni rinne käy lopullisesti tytön voimille.

- Käy poikkee! Tyttö ki-vahtaa.

Poikkee! Miten oudolta ja rumalta se kuulostaakaan! Ymmärrän tytön sanojen merkityksen, kun näen pojan vääntäytyvän pois keltasta. Olen iloinen lasten tulosta, mutta missään tapauksessa en koskaan käyttäisi tuolaista sanaa!

Enkä käyttänyt! Tuosta hetkestä alkoi torjunta, tietoinen tai tiedostamaton. Minulla oli ikää viisi ja puoli vuotta, ja myöhemmin ymmärryksen mukaan paikallisen puheenparren olisi pitänyt tarttua tuon ikäiseen. Lapsista tuli leikkiveroitani hamaan nuoruusikään asti, ja kaikki koulutoverini ja ystäväni puhuivat kyseistä murretta. Siitä huolimatta en koskaan oppinut puhumaan paikallista ”leipee- ja piimee-kieltä”.

Vanhempani kertoman mukaan puhuin täydellisesti etelä-pohjalaista murretta asuessamme Kurikassa. Näin tein kuitenkin vain leikkiessäni toisten lasten kanssa. Kotona puhuin ”omaa kieltämme”, joka lie-nee ollut lähinnä kurkijoen murretta, sillä vietinhän lapsena aikaa Anni-tädin, isän vanhemman sisaren kanssa varmaan enemmän kuin äidin. Äiti kävi tiilitehtaalla työssä ja hoiti karjan, eikä hänellä ymmärrettävästi ollut kovin paljon aikaa lapsille. Äiti oli kotoisin Akkaharjusta ja puhui lumi-vaaralaista, joka myöhempien havaintojeni mukaan poikkesi isäni kurkijokelaismurteesta. Sittemmin unohdin pohjalaismurteen

harjoituksen puutteessa, mutta kun nykyisin joskus kuulen sitä, se kuulostaa minusta tavattoman viehättävältä ja mieltuisalta.

Minulla ei ole käsitystä, millä tavoin puhuin kouluvuosinani. Ilmeisesti puheeni ei poikennut kovin paljon paikallisesta murteesta, koska en muista, että minua olisi puheeni takia pilkattu tai että joku olisi edes maininnut siitä, vaikka mänkee ja tulkee eivät luontuneetkaan suuhuni.

Opiskelu- ja työvuoteni veivät minua eri puolille Suomea: Karjalaan, Savo-noon, Hämeeseen ja lopulta Kymenlaaksoon. Kaikkialla olin puheeni suhteen outo, eikä minulla ole mitään oikeaa murretta. Tuntemattomassa seurassa valitsen huomamattani yleiskielen.

Asun jälleen, nyt mieheni kanssa, tuossa ”uuvetkois”, Saaren (nyk. Parikkalan) Suorannassa. Kotini siirtyi oston kautta omistukseemme vuonna 1975 isäni luovuttua muutamaa vuotta aiemmin maanviljelyksestä. Työvuosinamme oli Suoranta vapaa-ajan asuntomme, johon lapsemmekin vahvasti kiintyivät. Kun eläkkeelle siirryttyämme aloimme viettää yhä enemmän aikaa

siellä, siitä tuli vähitellen vakituinen kotimme.

Kotioloissa puhun mureiden sekamelskaa. Hallitsevina sanoina ovat kuitenkin mie ja sie – karjalaisittain kapeasti äännettyinä.

Talolaiset

Eläminen evakkona, ”toisten nurkissa”, oli ainaista varuillaanoloa. Ei haluttu häiritä talonväkeä tai aiheuttaa minkäänlaista vaivaa. Muistoissani ei ole ainutakaan konfliktia oman perheeni ja kurikkalaisen isäntäperheemme välillä. Päin vastoin. Käsitakseni mukaan vanhempani ystävystyivät isäntäväkemme kanssa. Muuttomme jälkeen oltiin kirjeenvaihdossa ja joulukortit kulkivat molempiin suuntiin vielä pitkään. Tästä huolimatta jonkinlainen varovaisuus, suorastaan pelko ”talolais-ten” suhteen oli istutettu minuun varhaislapsuudessani. Lapsen oli ilmeisen vaikea ymmärtää tilanteen muuttuminen, se että elettiin omassa kodissa, josta isä ja äiti olivat vastuussa vain itselleen ja jossa me lapsetkin saimme olla vapaammin, tosin tietysti hyviä tapoja noudattaen.

Irja ja Nöpo Suorannassa.

Sodan jälkeen oli asunontarvitsijoita. Meillä lähes kaikkemme menettäneillä oli myös tarve saada pieniä lisätuloja. Niinpä vanhempani, paitsi että myivät maatilamme kuuluneen pienen mökin ja hiukan maata, ottivat talomme vinttikamariin vuokralaiset, iäkkään Hovatan pariskunnan.

Kun Hovatat tekivät muuttoa, oli heidän tavaroitaan siellä täällä ennen lopullista sijoittumista. Tuvan pöydällä oli kello, joka kiinnosti Seppo-veljeäni niin kovasti, ettei hän malttanut tyytyä vain katselemaan. Aloin peloissani varoitella häntä koskemasta ”talolais-ten” kelloon.

- Myöhä niitä talolaisii nyt olla, totesi Seppo, mutta asetti kuitenkin kellon takaisin paikoilleen.

Uuden kodin historiaa

Saavuimme uuteen kotiin vuoden 1946 lopussa. Vanhempani olivat ostaneet maatilan ns. vapaaehtoisella kaupalla Saaren kunnasta. Heille oli tarjottu sijoitus-

paikkaa Mellilästä, mutta isä halusi Karjalaan. Saiko hän tiedon myynnissä olevasta tilasta lehti-ilmoituksesta vaiko ehkä sukulaisten kautta, en tiedä varmasti. Joka tapauksessa isäni sisar Kristiina asui jo saapuessamme Saarella pikkuisessa mökissä miehensä Juho ja Oiva-poikansa kanssa.

Alue, jolla tila sijaitsee, on nimeltään Pohjasuo. Pohjasuon pellot ovat olleet kirkonkyläläisten salopalstoja, ja kullakin maata omistaneella talolla oli täällä mökki yöpymistä ja töiden aikana asumista varten. Kirkolle oli näet matkaa 12 kilometriä.

Tällainen mökki navetoinen kuului meidänkin tilaamme. Pekka Silvennoinen, Möltsin Pekka, joka vaimonsa Iidan kanssa omisti Suorannan ennen isääni, oli tullut Putkisen taloon kotivävyksi. Pariskunta sai tilan tyttären osuutena ja rakensi talon saunoineen ja karjasuojineen. Pekka ei kuitenkaan liene viihtynyt maahommissa, sillä Simpeleen paperitehdas alkoi

Suoranta jouluna 2009.

Osa Suorannan runsaasta puutarhasta näkyy talon edustalla.

houkutella, ja hän siirtyi-kin sinne tilan myytyään. Vanhempani myivät tilaa kuuluneen salomökin ja muutaman hehtaarin maata kurkijokelaiselle Einari Putkiselle. Tulihan näin oman pitäjän mies autetuksi, ja maatilasta saadulla maksulla oli varmasti merkityksensä.

Einari ei tietävästi ollut ainakaan läheistä sukua talomme entiselle emännälle, vaikka sukunimi olikin sama.

Nimimerkki

”Regina”

jatkuu...

Suorannassa kävi runsaasti vieraita. Tällä kertaa Pekan vanhempi veli Juho (oik.) vaimonsa Marian (3. oik) (os. Korjonen Huhtervusta) kanssa. Poika lienee heidän tyttärenpoikansa. Juho ja Maria elivät Kurkijoella Taljavaarasta erotetulla Tervahaudan tilalla ja viettivät evakkoelämänsä Alastaron suunnilla.

Irjan suvusta Kurkijoella

Kuten edellisessä osassa mainittiin, Irjan isänisä Juhana Heinonen oli Tervun hovin torppari. Hän viljeli nk. Hevoskorven Torppaa Tervun hovin mailla lähellä perheen 1912 ostamaa Taljavaaran tilaa, joka sijaitsi Ihojärven kylän pohjoisnurkassa. Tila oli itse asiassa niin lähellä naapuripitäjän rajaa, että lapset kävivät koulua Huhtervun koulussa Jaakkiman (myöhemmin Lumivaaran) puolella. Myös Tervajärven kylä kuului vaikutuspiiriin.

Perheraamattuun kirjoitetun tiedon mukaan Heinosen muuttivat Taljavaaraan vuonna 1916, joten kolme vuotta myöhemmin kuollut Juhana ei ehtinyt uutta talo-
aan pitkään isännöidä. Tilasta erotettiin Tervahaudan tila vanhimmalle pojalle Juholle, kun taas Taljavaara jäi nuorimmalle eloon jääneelle pojalle Pekalle, joskin virallisesti omistajiin kuuluivat myös äiti-Regina ja muutamat sisaruksista.

Seuraavassa käydään pintapuolisesti läpi esivanhempia Heinosia koskien. Laajamittaisempi tutkimus on tietysti tässä yhteydessä mahdoton toteuttaa. Irjan äidin suku polveutuu samoista Rummunsuon Heinosista, joista koko Kurkijoen laajak-
si levinnyt Heinos-populaatio näyttää saaneen alkunsa. Varhaisimmista vaiheista on

puutteellisten lähdemateriaalien vuoksi hyvin vaikea, ellei mahdoton, päästä varmoihin lopputuloksiin, mutta tutkimus jatkuu.

I Pekka Juhananpoika Heinonen s. 23.10.1906 (Kurkijoki, Tervu) k. 3.8.1989 (Savonlinna), haudattu Saarelle. Puoliso 25.9.1932 Kurkijoella Siiri Siviä Heinonen o.s. Litmanen s. 13.11.1913 (Jaakkima, Kostamojärvi) k. 2.8.1992 (Parikkala), haudattu Saarelle.

Lapset:

1. Pertti Johannes Heinonen, (26.5.1933-30.5.1933)
2. Seppo Kalervo Heinonen, (4.11.1938-22.3.1978) (Helsinki), haudattu Tuusulaan
3. Irja Regina Heinonen, 12.6.1941 (Äänekoski). Puoliso 5.7.1966 Mikko Juhani Laukkanen, 26.6.1940 (Parikkala). Heillä lapset Jussi (15.6.1967) ja Antti (15.11.1971).

II Juhana Jaakonpoika Heinonen (9.5.1856-4.1.1919). Puoliso 15.6.1884 Kurkijoella Regina Matintytär Immonen (17.9.1865-13.1.1942).

Lapset:

1. Jaakko Juhananpoika Heinonen, (3.5.1887-6.12.1889)

2. Vappu Juhanantytär Heinonen, (30.9.1889-16.4.1892)
3. Juho Juhananpoika Heinonen, (16.6.1891-24.8.1966)
4. Anna Juhanantytär Heinonen, (15.9.1893-5.6.1946)
5. Kristiina Juhanantytär Heinonen, (31.5.1897-20.7.1973)
6. Matti Juhananpoika Heinonen, (3.2.1902-20.11.1920)
7. Jaakko Juhananpoika Heinonen, (4.7.1904-7.9.1982)
8. Pekka Juhananpoika Heinonen, (1906-1989)
9. Topias Juhananpoika Heinonen, (31.5.1909-16.9.1910)

III Jaakko Juhonpoika Heinonen (12.9.1823-14.5.1892)

IV Juho Jaakonpoika Heinonen (26.7.1792-8.5.1832)

V Jaakko Tuomaanpoika Heinonen (12.8.1760-16.1.1815) Puoliso 18.5.1791 Kurkijoella Anna Yrjöntytär Heinonen (14.4.1771-16.4.1818)

VI Tuomas Jaakonpoika Heinonen (n. 1724-17.5.1788)

VII Jaakko Tuomaanpoika Heinonen (s.n. 1702)

VIII Tuomas Paavonpoika Heinonen (n. 1666-16.8.1747)

IX Paavo Heinonen (n. 1640-n. 1690)

Paavo oli talollinen Rummunsuon kylässä, jossa hänet mainitaan useita kertoja 1680-luvulla. Kurkijoen historian mukaan Heinosen suku on vanha kurkijokelainen kantasuku, jonka jäseniä on asunut pitäjässä ainakin jo 1600-luvun alussa. Paavon kanssa osin rinnakkain esiintyi Matti Heinonen 1660-luvulta vuoteen 1692, jolloin hän ilmeisesti kuoli, koska häntä ei enää seuraavana vuonna näy. 1690-luvulla Rummunsuolla näyttää eläneen kaksi Jaakko Heinosta. Eräissä vanhemmassa henkikirjassa mainitaan Jaakko Matinpoika Heinonen ja 1700-luvulla taas Jaakko Paavonpoika, joten nämä kaksi Jaakkoa saavat isät. Matti ja Paavo olivat mahdollisesti veljeksiä, joskaan se ei vaikuta käyvän mistään ilmi. Eräät Jaakko ja Arvi Heinonen mainitaan jo 1630-luvulla. Professori

Veijo Saloheimo mainitsee Savosta lähinnä asevelvollisuutta karanneiden luettelossa Sulkavalta 1630-luvulla lähteneen Paavo Heinosen, jonka hän epäilee olevan sama Paavo, joka mainittiin vuonna 1637 Kurkijoen Räihänvaaran kylässä. Tämän tutkimuksen tekijä ei ole tosin löytänyt kyseistä merkintää, joten ehkäpä Saloheimon luetteloon on livahtanut pieni virhe. Josakin niillä main hänet kuitenkin varmasti mainitaan ja hän tietysti sopisi tämän nuoremman Paavo Heinosen isäksi ja voisi antaa Kurkijoen Heinosten savolaisjuurille lähtöpaikan. Tutkimus on siltä osin kovasti kesken-
eräinen.

Paavo Heinosen lapsista mainitaan vuosien 1724 ja 1727 henki- sekä maa-
kirjoissa Tuomas, Jaakko, Paavo ja Yrjö, joiden jälkeläisiä vähintäänkin valtaosa Kurkijoen Heinosista on. Mahdollisesti toinen säilynyt haara on Jaakko Matinpojan jälkeläisiä.

V:n polven Anna Yrjöntytären esipolvet johtavat samaan alkuperään:

VI Yrjö Paavonpoika Heinonen (s.n.1744-18.3.1811)

VII Paavo Yrjönpoika Heinonen (s.n. 1714-1781)

VIII Yrjö Paavonpoika Heinonen (n.1682-22.2.1757)

IX Paavo Heinonen (s.n. 1640-k.n. 1690)

Esipolvissa tulee vastaan mm. Seuraavia sukujäseniä: Aho-
kas, Ambrosin (Tervu), Heikonen (Särkjärvi), Immonen (Tervu), Jakonen (Hiitolan Tounaa), Koho (Helmelä), Kuosa (ilmeisesti Lapinlahti), Laamanen (Hiitola), Lamber, Laukkanen (Tervu), Litmanen (Jaakkiman Kostamojärvi), Lokki (Jaakkima), Mustonen (Riekkala), Nenonen (Lapinlahti), Otranen, Parikka (Kangaskylä), Patjas, Piutunen (Lapinlahti), Puikkonen (Sillankorva), Puputti (Helmelä), Roiha (Käkisalmen Pärnä), Sallinen (Jaakkiman Kalksallo), Sihvonen (Jaakkiman Kuhkaa), Simpanen (Sortavaala), Sinkkonen (Elisenvaara), Spenner, Tirri (Otsanlahti), Torikka (Hämeenlahti), Tukia, Tuunainen (Jaakkiman Kostamojärvi), Vankka (Jaakkiman Kalksallo).

Antti Laukkanen

Isä-Pekka ja Muti näyttöhommissa

Seppo heinätöissä

Siiri, Irja ja Seppo heinätöissä

Irja, Siiri ja Pekka

Suorannan isäntä ja emäntä, Siiri ja Pekka.

Seppo on kasvanut isänsä mittaiseksi. Taustalla näkyvä lato lienee 1800-luvulta ja siirretty paikalle talon rakennuksen yhteydessä. Se toimii edelleen halkoliiterinä.

Lauri Pölkki

Valokuvia ja kuvauksia Kurkijoen Alhosta ja alholaisista

Alhon kylän asemanseudusta ja Alhonsalosta ei ole kovin paljoa löydettävissä julkaistuja, sotia edeltäneen ajan maisemakuvia. Varsin vähän on talojakaan valokuvattu. Kehua ei voi edes sotien välisen ajan kuvauksien runsaudella. Visuaalinen kuva Alhosta jää hämäräksi erityisesti jälkipolville, joilla ei ole edes muistoja tukeaan.

Kurkijoen maineikkain valokuvaaja oli Pekka Kyytinen. Hänen erikoistemaanaan olivat ihmiset työssä ja myös ihmisten ilmeikkäät kasvot. Särkijärven kotikunnaitaan ja kirkonkylää hän myös tähtäili runsaasti kameransa takaa. Toinen kuvaaja oli Lopotissa toiminut J. Kauppi, jonka julkisuuteen tullut tuotanto lienee jäänyt pienemmäksi kuin Kyytisen. Teoksessa: KURKIJOKI KUVAT KERTOIVAT (julk. 1989) on myös monien muiden henkilöiden sotia edeltävänä aikana ja myös sotien välissä ottamia kuvia. Heistä osa on ollut kurkijokelaisia. Alhon kylässä valokuvaajina toimivat Rauha ja Eero Seppänen. Heidän ennen sotia ottamia kuvia lienee kuitenkin säilynyt suhteellisen vähän.

Viljam Kilpiö kuvasi alholaisia ennen talvisotaa

Vähemmän tunnettuja ovat alholaisen Viljam Kilpiön ottamat valokuvat. Kirjoittaja on haastatellut hänen poikaansa ja tyttärtään. Tämä artikkeli perustuu pääosin heidän kertomuksiinsa. Artikkeleihin liittyvät valokuvat ovat yhtä lukuun ottamatta Kilpiön kuvaamia ja peräisin hänen jälkeläistensä tai Toivo Pölkin arkistoista.

Viljam Kilpiö oli syntynyt 1902 Kurkijoen Alhossa.

Viljam Kilpiön ja Hiljan (o.s. Tolkki) häät 1929. Morsiamesta seur. oikealle Toivo Halttunen ja Edgar Halttunen. Valok. Viljam Kilpiö. Toivo Pölkin arkisto

Hänen isänsä Frans Jaakobinpoika Kilpiö suhtautui myönteisesti opilliseen sivistykseen ja olisi koulutanut lapsiaan mielellään kansakoulua pitemmällekin. Niinpä opinhaluinen Viljam oli hyväksytty Parikkalaan yhteiskouluun, jonne isä hänet kuljetti hevoskyydillä opintien alkuun. Mutta pojalle tuli kuitenkin kova koti-ikävä ja hän taivalsikin omatoimisesti takaisin kotiin. Velipoikaa Arvia oli myös houkuteltu jatkamaan koulunkäyntiä lupaamalla moottoripyörä, mutta hän oli kuitannut asian lyhyesti isälleen: ”mene itse”.

Viljam oli ammatiltaan maanviljelijä. Hänen ja hänen vanhempiansa tilat Alhossa olivat aluksi yhdysviljelyssä. Tilaan oli ostettu pääosa naapurissa olleesta Pöystin tilan pelloista. Muodostunut tilakokonaisuus oli kooltaan suurimmillaan noin 70 hehtaaria, joka Kurkijoen olosuhteissa

oli verraten suuri. Viljamille myöhemmin erotettu tila oli peltoalaltaan noin 10 hehtaaria.

Viljamin perhe sijoitettiin sotien jälkeen Mellilään. Heille annettiin Penttilän tilasta peltoa ja metsää suunnilleen saman verran kuin Luovutetulle alueelle jääneessä tilassa oli ollut. Muodostetulla viljelystilalla oli vain vanha heikkokuntoinen lato. Kaikki tarpeelliset maatilan rakennukset oli monien muiden asutettujen tapaan rakennettava itse.

Pimiön lamppu oli tehty öljylampusta

Viljamia on kuvattu isänsä tapaan edistyskelliseksi. Varsinaisen ammattinsa ohella hän harrasti hyvin aktiivisesti valokuvausta. Jo nuorukaisena vuonna 1926 hän osti itselleen laadukkaan kameran. Hän kuvasi erityisesti omaa lähiympäristöään, maataloustöitä ja

Alholaisia. Vasemmalla Hilja Kilpiö, Tyyne Koppi, Anna Kurri o.s. Pölkki, tunnistamaton, tunnistamaton, Juho Kurri, Toivo Pölkki, Matti Ristolainen, Viljam Kilpiö, Vilho Soininen. Lienee Annan ja Juhon kihlajais- tai häävieraista 1930–31. Valok. V. Kilpiö. Toivo Pölkin arkisto.

alholaista ystäväpiiriään. Kuvat hän opetteli kehittämään itse. Tallella on vielä öljylampusta tehty pimeän huoneen (pimiön) valaisin. Alhon monitoimimies, opettaja K.K.Tyrni opasti Viljamia valokuvauksen alkutaipaleella muun muassa kehottamalla hankkimaan tarpeellista valokuvaustarvikkeita ja kuvien kehitys-

aineita Viipurista. Viljamin ottamia kuvia lienee liikkeellä varsin runsaasti. Hänen valokuvauksensa ei ollut kaupallista eikä hänellä ollut erillistä toimistoa tai studiota. Pääosa kuvista on ulkona otettuja. Osan hänen kuvaamistaan ja kehittämistään kuvista tunnistaa kuvien pyöreistä kulmista. Rajaussapluuna

on ilmeisesti itse käsin tehty. Suorat sivut on piirretty viivoittimen avulla, kulmat on pyörästetty ja sapluuna leikattu käsin. Tarkasti katsoen tämä rajausten tekotapa ja käsivaraisten työn jälki näkyy joissakin valokuvissa. Toisaalta aivan samanlaisia rajauksia ei kirjoittajan eteen ole tullut muiden kuvaajien ottamissa Kurkijo-

Viljamin valokuvien valmistuksessa käyttämä öljylamppu vuodelta 1926.

Alho. Näkymä radalta Myllymäen suuntaan. Valok. V. Kilpiö

Alhon aseman rauniot 1941. Kuva on radan korjauskomppanian päällikön Kalle Jokelan ottama. Korjaajat olivat ensimmäisiä, jotka talvisodan jälkeen tulivat Alholle. O.Kilpiön arkisto.

Talojen takana Alhosta Lopottiin menevä tie. Tien itä puolella olevia taloja mm. Lähdeniemä, Lukkarinen, Veikkolainen, Kauppinen. Rata Hiitolan etualalla. Valok. V. Kilpiö 1930 vaiheilla.

en maisemien tai ihmisten kuvissa.

Valokuvaaminen hiipui talvisotaan

Viljamin valokuvausharrastus väheni luonnostaan sotien aikaan ja loppui käytännöllisesti katsoen kokonaan uusilla asuinsijoilla. Maatilan rakentaminen, karjanhoito ja viljelytyöt sekä muu toimeentulosta huoleh-

timinen eivät jättäneet enää aikaa harrastukselle.

Kurkijoen valokuvamateriaalia on, paitsi museoissa, luultavasti runsaasti myös yksityisten ihmisten kotiarkistoissa. Lukuisat kuvat tarvitsevat edelleen tunnistuksia ja tietoja, jotta niillä olisi historiallista arvoa. Teemaa on pariinkin kertaan jo käsitelty Kurkijoen – Hiitolan sukututkimuspiirissä. Yksityisistä tunnis-

tetuista henkilökuvista voisi olla suuri apu Kurkijoen julkisten kuvakokoelmien tai toisten yksityisten kuvien tunnistuksissa. Tällä toisten tunnettujen kuvien vertailuun perustuvalla tekniikalla kirjoittajan oma kuvakansio on jo saanut lukuisia tietojen täydennyksiä myös Viljam Kilpiön jälkeen jääneestä kuva-arkistosta.

Alhon asemaseutu oli ennen sotia vireä ja nopeasti kehittyvä kyläkeskus. Historiallisesti olisi arvokasta saada kuvamateriaalilla täydennetyksi ennen sotia vallinnutta kyläkuvaa. Viljam Kilpiö on ottanut monia Alhon maisemaan ja maatalouteen liittyviä kuvia. Niitä pyritään julkaisemaan, kunnan paikka-, talo- ja henkilötunnistus etenee. Tunnistustietoja voi omista Alhoa koskevista kuvista toimittaa myös kirjoittajalle. Suotavia ovat myös ilmoitukset siitä, onko Kilpiön mahdollisesti ottamia kuvia löytynyt kotiarkistoista.

Yhteystiedot: Lauri Pölkki, Merenneidontie 21 C 6, 02320 Espoo. Matkapuhelin: 0400-514545. Sähköposti: lauri.polkki@kolumbus.fi.

Kaveriporukkaa: vasemmalta Viljam, Reino Kiiski, tunnistamaton ja Toivo Pölkki. Kuva on 1928-1929 tienoilla otettu. Valok. V. Kilpiö. Toivo Pölkin arkisto.

Kuvien tunnistuskampanja

Otetaanpa nyt käyttöön se kuuluisa kurkijokelainen talkoohenki ja käynnistetään kuvien tunnistuskampanja. Kukin voisi katsella ensin omaa valokuvakokoelmaa. Onko kuvien takana tieto, missä ja milloin (edes suunnilleen) kuva on kuvattu, mitä tai keitä se esittää ja kuka on kuvaaja? Jos ei ole, kirjoitetaan muistissa tai muuten käytettävissä olevat tiedot sinne tai merkitään juokseva numero tai koodi kuvan taakse sekä tehdään niihin liittyvä lista edellä mainituista tiedoista. Alholaisten ja heidän jälkeläistensä kannattaa ensiksi silmäillä arkistonsa, onko siellä Viljam Kilpiön kuvaamia ja tekemiä pyöreäkulmaisia otoksia.

Tärkeintä on tehdä tämä kuvien tietojen päivitys ensin omaa jälkipolvea varten. Jos tai kun vauhtiin päästään, pyritään tekemään tunnistusvertailuja laajemminkin, esimerkiksi museoiden kokoelmiin. On ilmeistä, että monissa yksityisarkistoissa on edelleen julkaisemattomia kuvia Kurkijoesta ja kurkijokelaisista. Kuva kerrallaan julkaisu ja kysely Kurkijokelaisessa auttaneen myös, joskin ”muistajat” alkavat olla jo vähissä.

Talvisodan puolustusministeri Juho Niukkanen

hankki aseistusta omin päin ja esti reserviläisten kotiuttamisen

Suoraselkäinen, kirvulainen puolustusministeri Juho Niukkanen esti Suomea häviämästä talvisodan jo alkumetreillä, kun hän järeäpäisesti torjui rauhaan uskovaa Cajanderin hallituksen enemmistön hyväuskoisuuden.

Heinäkuun puolivälissä 1939 puolustusministeri Juho Niukkanen esitti hallitukselle pääesikunnan perushankintaohjelman, joka olisi maksanut lähes 5,4 miljardia silloista markkaa. Valtiovarainministeri Tanner pisti hanttiin ja uhkasi sosiaalidemokraattien lähdöllä hallituksesta. 13. päivänä elokuuta 1939 julisti valtiovarainministeri Väinö Tanner Forssassa Suomen menettelleen oikein, kun se ei ollut tuhlannut rahojaan varusteluun. Tanner yhtyi pääministeri Aimo Cajanderin edellisenä päivänä Viipurissa esittämään näkökohtaan asehankintojen turhuudesta. Sotamateriaali kun heidän mielestään vanheni nopeasti.

Samanaikaisesti puolustusministeri Juho Niukkanen ajoi ponnella armeijan varustamista ja sen taistelukelpoisuuden kaikinpuolista nostamista. Niukkanen rikkoi jopa lakia armeijaa vahvistaessaan. Kun hallitus ei myöntänyt Niukkasen vaatimia lisävaroja syksyllä 1939. Niukkanen katsoi olevansa puolustusministerinä pakotettu puolustusbudjetin ylittämiseen miljardikaupalla. Niukkasen lentokone-, tykki- ja ammuskaupoista suuttunut Tanner uhkasi

Kirvulainen valtiomies Juho Niukkanen toimi ministerinä kymmenessä hallituksessa. Talvisodan puolustusministerinä hän käytti kaikissa tilanteissa Kirvun Suojeluskunnan väepelin pukua. Pukua säilytetään Kirvun museossa Mäntsälässä.

haastaa Niukkasen valtakunnanoikeuteen.

Kymmenen päivää ennen Talvisodan syttymistä Tanner ja Erkkö sekä hallituksen enemmistö olisivat kotiuttaneet suurimman osan ”kertausharjoituksissa” olleista joukoista itärajalta. Isänmaan onneksi puolustusministeri Juho Niukkanen esti moisen tyhmyyden. Tilanteesta Vilho Tervasmäki kirjoittaa Puolustusministeriön historiassa: ”Ansio siitä, että kertausharjoituksia ei keskeytetty, kuuluu puolustusministeri Juho Niukkaselle. Vain hänen päättäväisyytensä hallituksen enemmistöä vastaan ratkaisi 20.11. 1939 pidetyssä neuvottelussa sen,

että pääosaa kertausharjoituksiin kutsutuista reserviläisistä ei lomautettu valtion varojen säästämiseksi. On helppo kuvitella mikä olisi ollut taistelun lopputulos, jos lomautusehdotus olisi toteutettu ja uusi päätös ylimääräisistä harjoituksista olisi valtioneuvostossa tehty vasta marraskuun 30. päivänä.”

Talvisodan edellä hallituksen kiistakysymyksissä onneksi voiton vei kymmenen hallituksen ministerin Juho Niukkasen kanta. Sitä voitiin sanoa sotatoimien ratkaisevaksi pelastukseksi.

Soini Hämäläinen

Sanomalehti
Kurkijokelainen
LUKIJAMATKA

Kurkijoelle 3.-6.6.2010

ALUSTAVA MATKAOHJELMA:
torstaina 3.6.: lähtö n. klo 5.00 Loimaa – Helsinki – Lahti – Vaalimaa - ostosmahdollisuus Viipurissa - keittoruoka Muolaassa Kuusaan ”Vanha Navetassa” - tutustuminen Käkisalmeen – Kurkijoki – majoittuminen ”Mihailin hotelliin” kirkonkylään
perjantaina 4.6.: Kiertojäsen Kurkijoella (koko pv)
lauantaina 5.6.: Kotiseutukierrokset bussilla ja takseilla (taksit eivät kuulu matkan hintaan)
sunnuntaina 6.6.: lähtö aamulla Kurkijoki- Sortavala kiertoajelu – Ruskealan marmorilouhoksilla opastettu kierros – Värsilä – Lahti – Helsinki – Loimaa
majoitus: Kurkijoen kirkonkylässä Lopotissa ”Mihailin hotellissa 2-4 hengen huoneissa.
ruokailut: Hinta sisältää: keittoruuan menomatkalla, päivälliset to, pe ja la, aamiaiset pe, la ja su.

Hinta: **295 €** sisältäen matkaohjelman ja ruokailut sekä viisuminhankkimiskustannukset (omalla viisumilla 256 €)

Jos olet kotimajoituksessa, kysy matkan hintaa toimituksesta. Viisuminhankintaa varten pitää täyttää viisuminanomuskaavake ja liittää mukaan 1 kpl passikuvia sekä kopio voimassaolevan passin kuvasivusta. Passin tulee olla voimassa vähintään 6 kk matkan jälkeen. Viisuminanomuskaavakkeen voi tilata toimituksesta puhelimitse tai poimia Neva Toursin sivuilta: www.turunnevatours.fi

Vastuullisena matkanjärjestäjänä toimii Neva Tours Oy Turusta

Ilmoittautumiset KURKIJOKELAISEN TOIMITUKSEEN 23.4. mennessä.
Ilmoittautumisia otetaan vastaan tiistaisin ja perjantaisin klo 9-14, puh. (02)762 2551, 050-5213336
Ilmoittautuneille postitetaan tarkempi matkaohjelma ennen matkan alkua.
Muutokset alustavaan ohjelmaan mahdollisia.

Postikortti Kurkijoelta

Olemme saaneet kotiarkistomme ystävältämme käkisalmelaiselta Matti Parkkiselta, innokkaalta Karjalaa koskevien kuvien kerääjältä, lahjaksi oheisen Kurkijokea esittävän postikortin.

Kortin vastaanottaja on Stud. Fröken Gerda Simolin (Ylioppilas Neiti Gerda Simolin), Loviisa. Se on päivätty Helsingissä 29.XI.06 (eli 1906) ja ruotsinkielinen teksti on seuraava:

H:fors d. 29. nov.06. Bästa Gerda! Mycken tack för brevet. Har alla dagar väntat på hörd din välkända röst i telefon, ty du lofvade ju snart komma hit. Därför har jag också dröjt med svaret. Gärda W. har du varit här, men inte gaf hon något lifstecken ifrån sig. Har du sett till henne alls? Skriv snart igen! Hälsningar! ”Svenin poika”

Suomeksi: Hki 29. marraskuuta 06. Parahin Gerda! Paljon kiitoksia kirjeestä. Olen joka päivä odottanut kuulevani sinun hyvintunnetun äänesi puhelimesta, sillä sinähän lupasit pian tulla tänne. Sentähden olen viivytännyt vastausta. Gerda W. on ollut täällä, mutta ei ole antanut mitään elonmerkkiä itsestään. Oletko nähnyt häntä ollenkaan? Kirjoita pian jälleen! Ter-

veisii! ”Svenin poika”.

Kortissa on numero: 69260 Kurkijoen kirja- ja paperikauppa. Johan Kauppi. Miksi ”Svenin poika” on valinnut juuri Kurkijokikortin, ei ole tietoa.

Kuva on mielestämme erinomaisen kaunis ja selkeä.

Parhain terveisin
Lauri ja Paula Koho

Muistathan tehdä muuttaessasi osoitteenmuutoksen Kurkijokelaiselle?

Lehti ei saa uusia osoitteita tietoonsa automaattisesti. Postista saa ”Osoite muuttuu” -kortteja, jotka kulkevat ilmaiseksi.

Kurkijokelainen, Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
puh. (02) 762 2551 tai 050-521 3336
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

Kuvia Kurkijoelta

Viljo Mölsä Vantaalta kertoi, että kuva on otettu Linnasaaresta eikä Haukkasaaresta. Kertoja on itse Tervusta kotoisin ja muisteli lapsena kolonneensa kaikki lähialueen rannat. Kuvassa vasemmalla näkyvä puolikas saari on Lammassaari.

Uutta tietoa

Kärkitaisteliija Syvärillä, Kannaksella ja Lapissa. 20 €

ONKS TIETOO VASTAUKSET

1. yli 1000 luovuttajaa
2. Svinhufvud ja Kekkonen (151-149)
3. Nikita Fouganthine
4. Oulu
5. papin virkaan
6. 32 metriä sekunnissa
7. tuhkalipeä
8. Suomi-konepistoolin
9. v. 1958

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA LOIMAAN MUSIIKKI

Puh. (02) 7622 950
Oikokatu 3, Loimaa
Avoinna:
ma suljettu, ti-pe 12-17, la 10-14

Asianajajia

ASIANAJAJA
on asianajajaluetteloon hyväksytty lakimies, jolla on säädetty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajotoimistot hoitavat myös maksuttomia oikeudenkäyntejä ja oikeusturva-asioita.

Asianajotoimisto HEIKKI RANTANEN

Varatuomari
Julkinen kaupanvahvistaja
Kauppalankatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, fax 762 2313
heikki.rantanen@kolumbus.fi

Asianajotoimisto JARI HEIKMAN OY

AA, VT Jari Heikman
VT Pia Aulio
VT Kaarina Nylamo
Turuntie 8-14, II krs. Loimaa
Puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija.

Tilaa nyt Kurkijokelainen, kaksi kertaa kuukaudessa ilmestyvä pitäjälehti!
Vuosikerta vain **39** eur. Tilattuna alle 1,70 eur/kpl.

Tilaan Kurkijokelaisen

☐ Itselleni ☐ Lahjaksi

Lehden saaja

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Lahjatilauksen maksaja:

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Pvm. _____

Allekirjoitus: _____

Palauta kuponki kirjekuoressa osoitteella:
Kurkijokelainen, Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
tai tee tilaus sähköpostiosoitteessamme:
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi